nové město

1/2026 – ROČNÍK 35 (29)

www.novemesto.cz

6/ Člověk v dnešní době – Jan Zvěřina

8/ Jak posilovat psychickou odolnost

18/ Semínka míru – gen 3 v Římě

Kontakty

www.novemesto.cz

Nové město – časopis
Havlíčkova 155/51, 602 00 Brno

Tel.: +420 721 630 119
E-mail: redakce@novemesto.cz

Roční předplatné: **850 Kč**
(Platbu prosím proveďte do 31. 1. 2026.)

Předplatné do zahraničí: **1400 Kč**
Číslo účtu: **6043141003/2700**

Váš variabilní symbol je uveden na obalu časopisu nebo neváhejte kontaktovat:

Tel.: +420 733 798 155
E-mail: predplatne@novemesto.cz

Zájemcům z řad předplatitelů tištěné verze nově nabízíme zároveň zasílání elektronické verze ve formátu PDF. V případě zájmu o tuto službu kontaktujte predplatne@novemesto.cz nebo tel.: +420 733 798 155.

Milé čtenáři,
děkujeme Vám za to, že spolu s námi se necháte povzbuzovat na společné cestě četbou a uvažováním nad články v našem časopise a že tak můžeme společně sdílet život podle spirituality Chiary Lubichové. Pozdravujeme Vás v novém roce s přáním pevné naděje, že díky Ježíšovu příchodu na zem všechny končiny této země i ztmavlé snad kouty našich srdcí uzří spásu, kterou Ježíš přinesl, jak jsme za to děkovali o Vánocích. Snad ani nemusíme připomínat, že vydávání časopisu si vedle obětavé práce redakce a spolupracovnického kruhu vyžaduje i pravidelný přísun peněz od odběratelů a nad to i od laskavých podporovatelů, kteří své příspěvky mohou jednorázově či trvalým příkazem posílat nad rámec předplatného na k podpoře Nového města činného Nadačního fondu na číslo účtu: 43-2646440207/0100.
Spolu s Vámi chceme tvořit jednu velkou rodinu nejen kolem jesliček, ale vždy a všude, i v novém roce 2026.
Správní rada Nadačního fondu časopisu Nové město

nové město

Časopis Hnutí fokoláre – 1/2026, vychází 6x ročně, ročník 35 (29) – 35. ročník od vzniku československé verze, 29. ročník samostatné české verze. ■ Vydává Dílo Mariino (Hnutí Focolare) – ženská část, Strašovská 841, 190 17 Praha 9 – Vinoř, IČO: 45247935 ■ Časopis je v distribuci též v Knihkupectví Paulínky, Jungmannovo nám. 18, Praha 1. ■ Roční předplatné: 850 Kč. Bankovní spojení: UniCredit Bank, Czech Republik, a. s. Praha, č. ú. 6043141003, kód banky: 2700. IBAN: CZ71 2700 0000 0060 4314 1003 Swift: BACXCZPP ■ Zodpovědný redaktor: Mgr. Ludmila Šturmová ■ Výkonný redaktor: Mgr. Magdalena Broschová ■ Administrativa redakce: Jana Nováková ■ Redakční rada: Ing. Milena Honetschlägerová, Ing. Jiří Kratochvíl, Mgr. Marie Koukolová, Marek Srba, Mgr. Marie Srbová, Ing. Zdeněk Vích, CSc. ■ Překlady a redakční spolupráce: Dominika Dotlačilová, Mgr. Marta Hanušovská, PhDr. Vlastimila Kristová, Mgr. Zdeňka Růžičková, PhDr. Drahomíra Syrůčková, ■ Grafická úprava a zlom: Grafika Vodička & Dezortová ■ Tisk: Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova 1594/33,155 00 Praha 13 – Stodůlky ■ ISSN 1212 – 0782 ■ Reg. číslo: MK ČR E 7868. Novinová zásilka – Povolila ČP, s.p., OZ Praha, č.j. NP 1362/1994. Ze dne 27. 6. 1994 ■ Nové město ve světě vychází celkem ve 36 vydáních ve 22 jazycích ■ Objednávky slovenského časopisu Nové mesto zasílejte na adresu: Nové mesto Redakcia, Tajovského 737/1, 040 01 Košice, e-mail: casopis@nm.sk, tel.: +421 911 445 626. ■ Titulní strana: Gen 3 na Svatopetrském náměstí v Římě, foto: Veronika Němečková.

OBSAH

Tipy a náměty
3/ Mariapoli Vyšší Brod
Spolu na cestě V.
Podcast Meditace už na webu

Ohlédnutí
4/ „Poutníci naděje“,
čas milosti a odpuštění

Člověk v dnešní době
6/ Naše koncerty jsou opakem politiky
(rozhovor s Janem Zvěřinou)

Vztahy, rodina, společnost
8/ Jak posilovat psychickou odolnost
10/ Je svoboda médií opět ohrožena?

Slovo života
11/ „Jedno tělo a jeden Duch,
k jedné naději jste byli povoláni.“ (Ef 4,4)
12/ „Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,5)

Duchovní inspirace
13/ Překonat trauma rozdělení

Duchovní inspirace v praxi
14/ Dialog života v Burundi

Z Hnutí fokoláre
Rok generálního shromáždění
15/ Vstříc události roku

Z Hnutí fokoláre
Život gen
17/ Neobvyklá mise
v oblasti rozlišování povolání
18/ Semínka míru
19/ Ze života gen 3
20/ Když se spojí pavoučí sítě,
svážou i lva

Z Hnutí fokoláre
21/ Jak dál v Centru Mariapoli?
22/ Vzájemně se doprovázet a hledat cestu –
Setkávání zdravotníků
23/ Víc než jen odborné ošetření
24/ Spiritualita Zeleného čtvrtku

Komiks
25/ Pipo a Tipo: Ruce

(Za)myšlenka
26/ Vyjít si s kytkou na rande
27/ Sytit hladové

Hnutí fokoláre srdečně zve na setkání spojené s načerpáním pro duši i tělo:

Podcast
Meditace už na webu!

Chceme vás pozvat k poslechu nového podcastu s názvem Meditace Chiary Lubichové.

Zásadní texty Chiary Lubichové, zakladatelky Hnutí fokoláre, jsme pro vás vybrali z knih Každý okamžik je dar (Nakladatelství Nové město, 2002) a Meditace (Nakladatelství Nové město, 2010). Tato krátká rozjímání jsou načtena herečkou Annou Kroupovou a Terezou Durdilovou, divadelní režisérkou. Nový díl vychází vždy v polovině měsíce na www.novemesto.cz.

Nadčasovost těchto textů umožňuje se k nim vracet opakovaně a přináší řadu duchovních podnětů, které jsou podány srozumitelným jazykem a moderní formou. Věříme, že tento podcast najde své pravidelné posluchače a bude sloužit k duchovnímu povzbuzení.

Redakce Nové město

„Poutníci naděje“, čas milosti a odpuštění

OHLÉDNUTÍ

Jubilejní rok dospěl ke konci – to může být příležitostí k ohlédnutí a bilancování. Jaké události přinesl a jak jsme jej prožili? Přinášíme příspěvky několika čtenářů Nového města.

POVZBUZENÍ NA DALŠÍ CESTĚ

Vidím to jak dneska. Sedím na židli – po pravé ruce bazilika svatého Petra, po levé plné náměstí. Nad hlavou krásné květnové nebe, pod nohama základní kámen naší kaple v Zubčicích. Modlíme se, čekáme. Papež Lev XIV. přijíždí a se svým širokým úsměvem nám všem žehná. Mám radost a pořád nechápu, jak to Pán Bůh poskládal. Nový papež, jubilejní rok, první audience. Jen ze svého okolí bych vyjmenoval stovky lidí, kteří by si zasloužili setkání se Svatým otcem mnohem víc než já. Ale tak to prostě vyšlo. Pán umí překvapit. A hlavně povzbudit!

A právě to byl pro mě jubilejní rok. Rok povzbuzení na další cestě. Nejen na té Svatojakubské, kterou po etapách chodíme spolu s přáteli každý rok, ale hlavně na té životní. Ke svatosti. Povzbuzení do projektů, jako je stavba kaple sv. Jakuba. Povzbuzení do další politické práce, tentokrát v roli poslance. Ale hlavně povzbuzení žít naplno vztahy s druhými i s Ním, protože nic jiného člověka šťastným stejně neudělá. A za toto povzbuzení jsem opravdu šťastný.

František Talíř

POHLEDEM Z VATIKÁNU

Jubileum roku 2025 mi zprostředkovalo prožitek skutečné katolicity. Pracuji v Římě (ve vatikánském Dikasteriu pro komunikaci – pozn. red.), kde poutníci nikdy nechybějí, ale tentokrát jsem je potkávala při ranní cestě do práce, když se ubírali posledním úsekem pouti ke Svaté bráně Vatikánské baziliky. Mnohé skupiny přitom zpívaly, takže jsem se k nim mohla na chvíli připojit a zjistit, že třeba taková „Bárka“ je písní hojně rozšířenou na Filipínách anebo v Brazílii. Zároveň jsem si při pohledu na poutníky z opravdu vzdálených zemí, kupříkladu Číny, kladla otázku, zda bych také byla ochotna vykonat takovou cestu, a skrytě jsem obdivovala jejich víru.

Svatý rok samozřejmě bolestně poznamenalo úmrtí toho, kdo jej vyhlásil – papeže Františka. Prožívala jsem jej jako odchod velice blízkého člověka, s vděčností za to, že jsem jeho promluvy mohla překládat v české redakci Vatikánského rozhlasu. Kromě mnoha dalšího si na papeži Františkovi vážím jeho důsledného pacifismu, poukazu na nesmyslnost každé války. I ve svém posledním poselství prohlásil, že „žádný mír není možný bez skutečného odzbrojení“. Proto mne velmi potěšilo, když jeho nástupce Lev XIV. zahájil svůj pontifikát slovy o „odzbrojeném a odzbrojujícím míru“, který je dnes – dle mého soudu – nejvíce zapotřebí.

Jana Gruberová

SETKÁNÍ S ROZMANITOSTÍ RŮZNÝCH CHARISMAT

Toužila jsem prožít toto jubileum spolu s celou církví a se Svatým otcem, putovat do Říma a projít Svatými branami papežských bazilik.

Tohoto daru se mi dostalo dokonce třikrát.

První pouť na Svatodušní svátky jsem mohla prožít společně s dalšími hnutími z celého světa během *Jubilea hnutí*. Byl to mimořádný duchovní prožitek, setkání s rozmanitostí různých charis-

Otevírání Svaté brány ve Frýdku-Místku.

Foto: Ivana Bužková, Člověk a Víra

mat, která Duch Svatý v církvi povolal k životu. Zakusila jsem dotek Božího milosrdenství vůči mně i vůči každému člověku. Prožila jsem tam nejen setkání s právě zvoleným papežem Lvem ale i duchovní setkání s papežem Františkem u jeho hrobu, v bazilice Santa Maria Maggiore. Společně s dalšími poutníky jsme zakusili hlubokou a posvátnou chvíli během putování s křížem v modlitbě přes celé Svatopetrské náměstí až do Svaté brány. Uvědomila jsem si, jak důležitá jsou i vnější gesta, ke kterým nás často povzbuzoval papež František.

Druhá pouť byla v rámci duchovních cvičení spolu s dalšími fokolarínkami a fokolaríny. Vnímala jsem, že Svatou branou procházím i za všechny starší a nemocné, kteří tam s námi nemohli být.

Moje třetí pouť byla zvláštním, neplánovaným darem v rámci setkání hnutí a komunit z celé Evropy – *Společně pro Evropu*. Během mše svaté v bazilice Santa Maria Maggiore i v Lateránské bazilice jsem myslela a modlila se za jednotu a vzájemnou lásku všech křesťanů, aby svědectví jednoty přispělo k obnově duchovních kořenů Evropy. Zároveň jsem prožila i radost z toho, že mohu prosit a také získat plnomocné odpustky pro moji bývalou kolegyni, která krátce před mojí cestou zemřela. Věřím, že jí skrze tuto milost nekonečně milosrdný Bůh otevřel nebe.

Ludmila Bukovanská

POUTNÍCI NADĚJE

Jubilejní rok 2025 jsem prožívala intenzivněji než ty předchozí. Jeho zahájení i závěru jsem se účastnila v Brně. Dění v Římě jsem sledovala prostřednictvím zpráv, televizních přenosů a díky vyprávění přátel, kteří tam některé z programů Jubilejního roku osobně prožili. Fascinovalo mě množství poutníků a událostí s ním spojených. Obrazně řečeno se skoro celý svět dal do pohybu a putoval. Proč asi? Za kým?

Boží prozřetelnost jistě vnukla tu mimořádnou možnost prožívat Jubilejní rok současně na celém světě, když bylo stanoveno tolik chrámů a poutních míst, kde se mohly otevřít Svaté brány. S odstupem času si uvědomuji, jak každá návštěva brněnské katedrály svatých Petra a Pavla nebo baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně byla pro mne v tomto roce zdrojem pokoje i uprostřed uspěchaných všedních dní.

Doma, ve fokoláre, nás provázela modlitba Jubilea od papeže Františka,

Foto: Petr Polanský, Člověk a Víra

Z Jubilea mládeže v Římě.

která je skutečnou meditací a vnímám v ní jeho lásku k církvi a lidstvu, které i tímto způsobem otcovsky přibližoval k Bohu a zprostředkoval mu tolik milostí. Zůstane to jako součást jeho velkého a hlubokého duchovního dědictví, které nám zanechal.

Papež František Jubilejní rok otevřel. Pak se nám na chvíli zatajil dech, když jsme ho museli nechat odejít… Ale papež Lev na jeho kroky tak plynule a harmonicky navázal, že se žádný z poutníků nemohl cítit ochuzený o vřelé přijetí, otevřenou náruč i moudré provázení.

A výraz *poutníci naděje* mi otevírá novou a hlubokou dimenzi v pohledu na putující Boží lid, jehož součástí mohu být.

Marie Koukolová

NOVÝ IMPULS

Jubilejní rok pro mě znamenal příležitost zamyslet se nad svým duchovním životem a dát mu nový impuls. Při cestování s mojí manželkou Aničkou jsme navštívili některé kostely, které byly vybrány jako „jubilejní chrámy“. Když jsme plánovali rodinnou dovolenou, tak padla jasná volba podívat se také do Assisi. Město jsme prošli křížem krážem a navštívili místa spojená se sv. Františkem a sv. Klárou. Modlili jsme se a děkovali za všechny milosti, kterými nás Ježíš obdarovává. V katedrále sv. Rufina a v bazilice sv. Františka jsme plnili podmínky pro získání plnomocných odpustků.

Silný zážitek jsme prožili u hrobu sv. Františka, kde jsme obdrželi požehnání od františkánského kněze pro nás osobně, naši rodinu a náš život. Dalším duchovním zážitkem byla účast na ranních chválách a na mši svaté v kostele sv. Damiána za přítomnosti skupiny mnichů v presbyteriu. Tento starobylý kostelík i celý klášter na nás hluboce zapůsobily. Cítili jsme, že jsou plně prostoupeny modlitbou, spiritualitou sv. Františka a sv. Kláry, kteří zde pobývali, vírou a Boží nadějí.

Jan Poláček

PŘEDEVŠÍM POSTOJ SRDCE

Svatý rok vnímám jako něco úžasného a jsem vděčná, že jsem jich za svůj život prožila tolik. Myslím, že jde především o postoj srdce. Uvědomuji si totiž, že mnoho lidí se nedostalo ke Svaté bráně v Římě (pro mne osobně to možné nebylo) a mnoho nemocných ani ve svých diecézích.

V naší farnosti organizujeme zájezdy a poutě. Letos jsem navrhla, ať naším cílem jsou právě místa spojená s milostmi Jubilejního roku. Vypravili jsme se tak na Velehrad a do Provodova a jindy do Žďáru nad Sázavou. Bylo to krásné jak díky duchovnímu prožitku na daných místech, tak pro posílení vztahů farního společenství. Také v rámci společenství Hnutí fokoláre jsme se domluvili, že se společně vypravíme na pouť – do Křtin.

Jedním z hlubokých zážitků Jubilejního roku pro mne bylo sledování pohřbu papeže Františka, který Jubilejní rok zahájil a při převozu rakve s jeho tělem do baziliky Santa Maria Maggiore žehnal – již vychladlýma rukama – mnoha a mnoha lidem.

Uvědomuji si však, že důležité jsou i věci každodenní. Pro naději se rozhoduji každý den. Čím více tomu věřím, tím více naděje mám. A přitom platí, jak říká svatý Pavel, že ze všech ctností je největší láska.

Marie Stehlíková

Naše koncerty jsou opakem politiky

ČLOVĚK V DNEŠNÍ DOBĚ

Jan Zvěřina (1987) je český violoncellista a aranžér. Působí v instrumentálním tělese Prague Cello Quartet a letos se stal koncertním mistrem Státní opery Praha. V rozhovoru jsme kromě jeho kariérní cesty hovořili také o specifické roli klasické hudby ve společnosti, o zvládání ega, o rodinném životě profesionálního hudebníka a o tom, jak jeho kariéra souvisí s jeho katolickým vyznáním.

● ***Začněme chronologicky. Jak se člověk dostane k violoncellu?***
Jsem čtvrtý z pěti dětí. Pocházíme z Moravy, moji rodiče milují hudbu, tatínek hraje amatérsky na housle a dědeček byl herec. Pro mé rodiče bylo důležité, abychom všichni na něco hráli, takže jsme si všichni sourozenci mohli vybrat jakýkoli nástroj.

A protože jsme měli doma spoustu nahrávek, už jsem věděl, co je to violoncello a jak zní. Vybral jsem si ho, protože znělo krásně. No, abych byl upřímný, byla to moje druhá volba. Předtím jsem si myslel, že budu hrát na rytmická dřívka, protože když jsme s rodinou muzicírovali, byly mi asi dva tři roky, dali mi je do rukou, abych mohl i já na něco hrát. Nakonec jsem si ale v šesti letech vybral violoncello.

● ***Co byste popsal jako zlomové body vaší kariéry? Ve vašem případě se hudba změnila z vedlejší aktivity na denní chléb. Které momenty určily tuto dráhu?***
Zlomových bodů bylo mnoho. V osmé třídě jsem si řekl, že je to jedna z věcí, které mě opravdu baví a přitahují, a tak jsem rodičům řekl, že se chci přihlásit na konzervatoř.

Můj tatínek ale viděl na příkladu svého otce, že to není lehká cesta. Řekl: „Dobře si to rozmysli. Je to chudoba ve fraku.“ Měl jsem to ale o něco snazší, protože moje sestra už na konzervatoři studovala, takže mi trochu připravila cestu.

Pak byly na konzervatoři různé soutěže. Uvědomil jsem si, že ve srovnání s ostatními nejsem tak špatný a že to stojí za to, abych do toho vložil veškerou svou energii. Po maturitě jsem přestoupil na konzervatoř v Praze, čímž se hodně změnilo. V roce 2006 jsem tam založil *Prague Cello Quartet*. V Praze jsem pokračoval na *Akademii múzických umění*. Potom jsem odjel studovat na *Universität der Künste* v Berlíně, která má velmi vysokou úroveň. To mě posunulo ještě o krok dál.

Nyní jsem relativně čerstvě prvním koncertním mistrem ve Státní opeře. Pro mě je to vrchol, nevím, kam bych se v orchestrálním odvětví mohl ještě posunout.

● ***Může vůbec pro člověka na takové profesionální úrovni klasická hudba zůstat radostí?***
Když je kvalita vystoupení dobrá, stále si to nesmírně užívám. Jako dítě jsem poslouchal klasické instrumentální kompozice a některé z nich mě naprosto fascinovaly a uchvátily. Klasická hudba je dnes stále stejná. Dokáže vás uchvátit, ale samozřejmě záleží na tom, co posloucháte, na co narazíte a v jaké jste zrovna náladě. Když mám pár dní, kdy nemůžu hrát, najednou si uvědomím, jak mi to chybí.

● ***Čím to je, že má klasická hudba v naší evropské kultuře tak privilegované postavení? Co dokáže nabídnout oproti jiným žánrům?***
Je mnohem komplexnější než populárnější žánry. Záleží na typu klasické hudby, ale jako interpreti se nejčastěji vracíme k baroku, klasicismu a romantismu. Filmová hudba z toho čerpá ve velké míře, stejně jako populární písně na jednodušší úrovni. Klasická hudba má obrovské bohatství; skládali ji neuvěřitelní mistři. Dnes je jen málo odborníků, kteří mohou skutečně přinést něco tak jedinečného. Obsahuje nevyčerpatelné bohatství melodií, různých nástrojových obsazení, nápadů a tak dále.

● ***Jste praktikující katolík. Jakou roli hraje víra ve vaší kariéře?***
Podle mého názoru by každý měl pracovat na své fyzické kondici a duchovním životě.

Můj umělecký život je úplně chaotický, vystupuji asi pětkrát nebo šestkrát týdně. Nedělní dopoledne, kdy jdeme s rodinou do kostela, je pro mě světlým bodem, kdy vím, že se mohu zastavit, uklidnit se, zamyslet se nad sebou, modlit se a setkat se s přáteli. Je pro mě velmi důležité, že mi to přináší určitou pravidelnost.

Ale duchovní život ovlivňuje i samotnou hudbu. Při interpretaci některých skladeb se mohu zároveň modlit, zejména v určitých konkrétních momentech během koncertů. Nyní dokonce hrajeme jednu skladbu, před kterou záměrně lidem říkám, že je to skladba, během níž se mohou zklidnit, modlit se, meditovat. Nebo to může být pro ně jedinečná příležitost ke spánku. *(Smích.)* Jedním z cílů hudby je pečovat o společnost, přispívat k tomu, aby se lidé mohli třeba také zamyslet a ztišit, potenciálně vnímat nějaký duchovní přesah, a to i tehdy, když jsou nevěřící.

Foto: archiv J. Zvěřina

Jan Zvěřina se synem

S manželkou Ludmilou.

● ***Jak jako profesionální hudebník pracujete s vnímáním sebe sama, se svým egem?***
Když vám tisíce lidí několik let tleskají ve stoje, může to váš charakter ovlivnit. Také s tím musím trochu bojovat. Snažím se před každým koncertem říct: „Pane, toto není k mé slávě, ale k tvé.“

Je to pro mě osvobození od pocitu, že tam jdu sám za sebe. Ve skutečnosti tam jdu jen proto, že mi byly dány určité dary a proto, že existují věci, které mě přesahují. Je velmi důležité být takto nastavený.

● ***Ovlivňuje nějakým způsobem vaši interpretaci hudby skutečnost, že krása hudby je odrazem absolutní krásy Boha?***
Jistě, je to činnost, která může člověka povznést. Představuji si ale, že v nebi bude ta nejkrásnější hudba. Naopak v pekle bude hudba falešná nebo nekvalitní, protože při ní vždy trpím. *(Smích.)*

Nevím, zda to tak vnímá každý. Jsou však chvíle, kdy člověk uslyší krásnou hudbu a ta ho zcela přenese do přítomného okamžiku, ale také emocionálně za hranice tohoto světa.

● ***Trochu mi to připomíná, jak papež Lev XIV. v posledních týdnech hovořil o kinematografii. Řekl, že když vstoupíme do kina, na chvíli se staneme součástí jiné reality, která rozšiřuje obzory našich zkušeností a věcí, o kterých můžeme přemýšlet.***
Možná je to tematicky náhlý skok zpět na zem, ale rád bych se zeptal na něco velmi pragmatického. Zmínil jste vysokou frekvenci koncertů. Jak se při tom dá zvládat rodinný život?
Je to složité. Máme tři děti ve věku 13, 10 a 8 let. Mám štěstí, že mé ženě to nevadí tolik, jako by to možná vadilo jiným lidem. Například jí nevadí, když cvičím. Hudebník obvykle cvičí doma, což se může stát nepříjemným, když to někdo slyší každý den.

● ***Jaká časová zátěž to je v praxi?***
Řekl bych, že kromě koncertů na sobě pracuji v průměru dvě hodiny denně. Koncerty zahrnují příjezd na místo, zkoušku s ostatními, která trvá asi hodinu až tři. Pak je tu samotné hraní trvající také tak dlouho.

V případě *Prague Cello Quartet* to znamená, že ráno intenzivně cvičím sám, pak se chystám, balíme a převážíme techniku, následuje zkouška na místě, odehrajeme koncert a vrátíme se domů kolem druhé hodiny ráno.

Moje rodina se musela trochu přizpůsobit. Neznám typické věci ze života ostatních otců, jako je například ukládání dětí. To opravdu nedělám, možná jednou nebo dvakrát za měsíc. Podobné je to s odchodem do školy, protože ráno obvykle dospávám předešlou noc, takže je to na manželce.

Když však necestuji, mám příležitost vzít je na odpolední kroužky. Vnímám jako neuvěřitelně důležité budovat s každým z nich také vztah zvlášť. Určitě nás spojuje, že každé z dětí hraje na nějaký nástroj. Stejně tak i to, když vozím syna na fotbal. Beru to jako možnost, kterou ostatní otcové možná nemají a vážím si toho.

● ***Hudba je tedy ve vaší rodině prvkem, který určitým způsobem vede k jednotě. Myslíte si, že klasická hudba může být něčím, co i na širší, celospolečenské úrovni zafunguje jako léčivý balzám na rozdělení?***
Jsem přesvědčen, že ano. Naše koncerty jsou tak trochu opakem politiky – vedle sebe sedí lidé různého přesvědčení, kteří by například v hospodě vedle sebe nevydrželi. Zažijí spolu něco, při čem mezi sebou v podstatě ani nemohou mít konflikt.

Za svou dvacetiletou kariéru jsem viděl, že můžeme přivést do sálu lidi z různých sociálních prostředí a bublin a oni pak zažívají něco, co je spíš spojuje než rozděluje. To je pro mě také jeden z důvodů, proč to dělám. Dějí se tam věci, které člověka přesahují.

Snažíme se pojímat naše koncerty trochu odlehčeněji. Někdy se stává, že přijde manželský pár, z nichž jeden má rád klasickou hudbu a druhý ne až tak. Naše koncerty slouží jako místo, kam zvládnou přijít oba, a funguje to. Často dostáváme od lidí zpětnou vazbu, že jsou velmi vděční, že mohli jít na tuto hudbu spolu a udělat si takový „family-building“. *(Úsměv.)*

● ***Alternativně by se to dalo nazvat párovou muzikoterapií. Jaké jsou vaše plány do budoucna? Máte nějaké kariérní sny nebo cíle?***
Letos se mi splnilo několik snů. S manželkou, která pro kvarteto pracuje jako produkční manažerka, jsme uspořádali náš největší koncert pro 3 000 lidí. Vydali jsme také dva nebo tři hudební videoklipy a nahráli další album. V novém roce nás čeká ještě více koncertů než v roce 2025, kdy jich bylo asi 70.

Mám však ještě jednu vizi, která možná není nijak velkolepá, ale mně dává velký smysl – přivést do kostela lidi, kteří tam normálně nechodí. Nosím v hlavě projekt, jehož cílem je ukázat lidem, že kostel je místo, kterého se nemusí bát. Hudba je jedním z prostředků, jak jim to dát zažít. Uvidíme, jak to dopadne.

Za rozhovor děkuje
Michal Lukáč, redakce nm.sk

Jak posilovat psychickou odolnost

VZTAHY, RODINA, SPOLEČNOST

Ilustrační foto: unsplash

V dnešní době, kdy nás často rozhodí i malý závan nepohody, je odolnost vůči stresu a tlakům okolí klíčová. Zeptali jsme se psycholožky Ilony Špaňhelové, jak v sobě psychickou odolnost rozvíjet a posilovat.

Pokud bych měla vlastními slovy definovat psychickou odolnost, řekla bych, že je to schopnost zvládat přiměřený stres a zátěž. Je to také schopnost nevyhýbat se těmto okamžikům a umět požádat o pomoc, aby na to člověk nebyl sám, nebo alespoň dokázat náročné chvíle v životě s někým sdílet. Můžeme svěřovat svoje radosti, smutky, těžkosti svému nejbližšímu. Ne proto, abychom ho zahltili, ale abychom sdíleli svoji duši – aby život nebyl jen můj, ale aby to byl náš život. Můžeme tedy sdílet život s manželem, se sestrou, s kamarádkou.

A samozřejmě můžeme sdílet a vkládat svoje radosti i těžkosti do Boží náruče. Vkládat do Boží náruče sama sebe. Aby nás Bůh hýčkal, vedl a ukazoval nám cestu.

Co pomáhá k psychické odolnosti člověka?

Jako první bod bych uvedla velmi jednoduchá tři S.

Je to **strava, spánek, sport**. Možná se nám to zdá velmi všední. K tomu, aby mělo tělo sílu zvládat psychické obtíže, je důležité, aby bylo zdravé. Navrhuji nám udělat si revizi toho, jak kvalitně a pravidelně jíme – z lásky ke svému tělu, k sobě. Jak pravidelně a kvalitně spíme – z lásky ke svému tělu, k sobě. A jak si alespoň někdy zasportujeme. Ne výkonnostně, nýbrž pro ventil toho, co máme v těle, pro to, abychom vypustili napětí, které se nám třeba nahromadilo během dne v těle a pro obyčejnou radost z pohybu. Může to být i obyčejná procházka.

Abychom byli psychicky odolní, je velmi vhodné plánovaně zařadit do každého dne alespoň krátkou **chvíli odpočinku**. Najít si na to vhodný čas a třeba i rituál. Vypít kávu s někým, nebo jen tak sami se sebou, s pohledem na strom, který je před námi. A jen tak mlčet a být sám se sebou. Nemít puštěnou hudbu, nedívat se zrovna do mobilu… Jen tak v tichosti být. A čerpat sílu z tohoto bytí sám se sebou.

Nebo si můžeme chvíli číst nebo jít jednu zastávku tramvaje pěšky. Nebo… hledat jiné způsoby odpočinku. Mohou být kratičké, ale odpočinkové.

K psychické odolnosti také pomáhá se v daném dnu **zastavit a zrekapitulovat si, co přinesl**. Vyčistit si hlavu od zážitků, prožitků. Pojmenovat je. Co se to dnes stalo? Jak jsem se cítila? Co jsem prožívala? Dát danému okamžiku nebo situaci jméno. Dnešek bych například pojmenovala jako únava… Jsem moc unavená, protože… Dnešek bych pojmenovala jako spokojenost. Jsem spokojená, protože…

Tyto chvíle pomohou člověku nenechat projít prožitky jen tak kolem. Je důležité dát jim jméno.

Pro psychickou odolnost pomáhá také **sdílení** s druhým. Mnohdy nechceme po druhém řešení. Chceme po něm chvíli naslouchání, rozdělení se s prožitkem. Nemít jen ve své hlavě onu událost, ale někomu ji říct. Aby na nás například myslel, aby někdy řekl i svoji zkušenost s podobnou věcí, skutečností. Je důležité „mít někoho za zády“. Znamená to pracovat na situacích, skutečnostech ve dvou.

Důležitá je také **důvěra v sebe**. Zkusme se zamyslet, chvíli si sednout, projít se v přírodě nebo si vzít papír či mobil a napsat si – jaké věci jsme udělali v životě. Za co jsme vděční? Co se podařilo?

Důležité je podívat se i na věci, které nám přinesly v životě nějakou těžkost, možná se nepodařily tak, jak jsme si představovali. Ale máme zkušenost, že možná je příště vhodné udělat něco jinak.

Zkrátka se pochválit, že jsme výborní, protože máme odvahu se nevzdat a pustit se do určité skutečnosti znovu, třeba i po prvotním nezdaru.

Důležité je tedy ono **nevzdat se**. To také pomáhá k psychické odolnosti.

Je přirozené, že při větší překážce

v životě nás může potkat určitá míra strachu, stresu. Je to přirozené, protože zrovna zdoláváme nějakou větší věc, kterou máme před sebou. Například máme prezentovat před určitou skupinou téma, které známe, ale o kterém mluvíme poprvé. Připravíme si prezentaci, ještě se na ni podíváme, abychom se ujistili, že je to v pořádku. Stejně ale cítíme šimrání v břiše nebo určitou míru tlaku na prsou.

Nebo pořádáte rodinnou oslavu. Jste hlavní organizátorka a jako odpovědná maminka přemýšlíte, aby bylo dostatek jídla a pití, aby si děti měly kde hrát, abyste nezapomněli někoho pozvat… Je to pěkná příležitost, těšíte se na ni, pod tíhou odpovědnosti se ale může stát, že určitá míra stresu a strachu u vás bude.

Mnohdy nám pomůže si uvědomit, že je to normální. Jsme citliví lidé a na jednu stranu je dobře, když tuto míru stresu prožíváme, protože to u nás může vyvolat i určitou míru pokory a potřeby nedělat věc sami.

Také nám může pomoct rozdělit si úkoly, dělat věci ve dvou – říct si s někým, jestli nám stačí na řízky 5 kilo masa nebo 7 kilo. Tato velká výhoda, že nejsme na věc sami, můžeme ji s někým sdílet, vidět, rozdělit si úkoly, je velkým darem onoho nesobeckého žití a bytí s druhými lidmi.

Pro onu psychickou odolnost je také důležité podívat se na sebe, jací jsme lidé. Co nám bylo dáno do vínku, **jaké vlastnosti, charakter jsme zdědili po rodičích**? Čím vším jsme si v životě prošli? Jaké jsme nasbírali zkušenosti?

Pokud byste měli čas, navrhuji znovu – sedněte si chvilku k papíru nebo k mobilu a pište si poznámky – co jsem v životě překonala, do čeho jsem se pustila…

Jaké **opěrné body** ve svém životě využívám? Jaké opěrné body cítím, že mi pomohou, abych něco zvládla?

Někdy je to osobnost člověka samotného, je prostě tak v životě nastavený, nevadí mu překážky v životě a pouští se do jejich překonání. Jak jsem již napsala – je fajn mít k tomu onu „dvojku“, někoho, komu člověk věří a má onu pokoru, aby s ním viděl, zda dělá věci dobře nebo zda si jich nebere na sebe moc. Nebo je dobré se znovu zamyslet a zrevidovat, zda myslíme na už zmíněná tři S.

Někdy je opěrným bodem můj bližní. On mi dodá odvahu nebo zmírní můj strach a pomůže mi překonat ostych, neklid a podpoří mě, abych se do určité věci pustila.

Ilustrační foto: Pixabay

A někdy i to, že přiznám, že mám období, kdy nemám k něčemu sílu, pomáhá člověku na určitou chvíli se zastavit, zpomalit, možná víc duchovně čerpat, protože je to právě období, kdy to tělo i duše potřebuje.

Mnohdy je tedy vhodné snížit očekávání sám na sebe. Zamyslet se, zda jsme k sobě laskaví. A pokud je to možné, tak s tímto slovem pracovat ve svém životě.

A znovu je zapotřebí, aby na to všechno nebyl člověk sám. Aby onu věc, situaci, stav, sdílel s druhým. Platí tu – sdílená starost je poloviční starostí.

Opět nám chci dodat důvěru v sebe. Je vhodné v daném dnu, po určité situaci se zastavit u nějaké věci a říct si – udělala jsem pro to všechno, co mě napadlo? Dala jsem do toho svůj um, své vlohy, dovednosti? Pak je vhodné vnitřní ocenění sama sebe, poděkování sobě, Bohu, že jsme to zvládli.

Přeju nám všem, abychom v každém dnu dokázali alespoň trochu překonat sami sebe. Pro někoho už ono ranní vstání z postele je trocha překonání. A také nám přeju, pokud je to možné a pokud to uděláme pravdivě, úsměv pro sebe i pro druhého.

Onehdy jsem šla večer na nákup s nejmladší dcerou ve velkém nákupním centru a nabízeli mi tam nějakou voňavku. Poděkovala jsem, usmála se a onu voňavku jsem odmítla. Paní prodávající se na mě podívala a řekla mi: „To nevadí, že ji nechcete, jste první, kdo se mi podíval za celý den do očí a usmál se na mě.“

Přeju všechno dobré!

Ilona Špaňhelová
Je psycholožka a psychoterapeutka působící v Praze. Ve své praxi se věnuje zvláště dětem, ale také dospělým a rodině. Je vdaná a matka čtyř dětí. Je také autorkou mnoha článků a knih. Poslední publikací je kniha Žena ve středním věku (2024).

Je svoboda médií opět ohrožena?

VZTAHY, RODINA, SPOLEČNOST

Na snímku zleva moderátor konference senátor David Smoljak, redaktor a moderátor České televize Václav Moravec a ředitel Českého rozhlasu René Zavoral.

Foto: B. Šmehilová

V debatě na toto téma se nesla 45. konference Člověk a média, která 6. listopadu 2025 zcela zaplnila sál vinořského Centra Mariapoli. Jak v úvodu připomněl moderátor, senátor David Smoljak, konference se po 23 letech vrací na místo, kde se uskutečnilo její první konání, a otázka svobody médií zůstává stejně jako tehdy i dnes aktuální.

Rozprava to nebyla nikterak akademická, protože oba hlavní hosté, ředitel Českého rozhlasu René Zavoral i redaktor a moderátor České televize Václav Moravec, jsou výraznými tvářemi na naší mediální scéně. Měli možnost po celá poslední desetiletí sledovat zevnitř dění v českých i zahraničních médiích, a proto dokáží dohlédnout, kam až by zasáhly důsledky změn mediálního zákona uvažovaných nastupující vládní garniturou.

Oba se shodli na tom, že znovu „vybublává“ na povrch problém definice médií označovaných jako veřejnoprávní, jejich potřebnosti a nezávislosti. Je to v zásadě otázka mocensko-ideologická, která se poprvé objevila již počátkem 90. let zpochybněním termínu „veřejnoprávní“. V době celkové transformace společnosti to byl Václav Klaus, který vyslovil tezi, že něco „je buď státní, nebo soukromé“. „Já považuju za malý zázrak, že po celých těch 35 let v českém kulturním a politickém prostředí máme tak silná média veřejné služby,“ hodnotí současný stav Václav Moravec.

Navzdory tomu, že se nad zpochybňováním existence veřejnoprávního ČR a ČT na počátku 90. let podařilo zvítězit, pod povrchem to stále vřelo. Důkazem toho byla takzvaná televizní vánoční krize z roku 2000, kdy se redaktoři zpravodajství ČT vzbouřili proti nově zvolenému generálnímu řediteli ČT. Motivem krize byla domněnka, že nové vedení veřejnoprávní instituce bude ovlivňovat politickou nestrannost vysílaných pořadů.

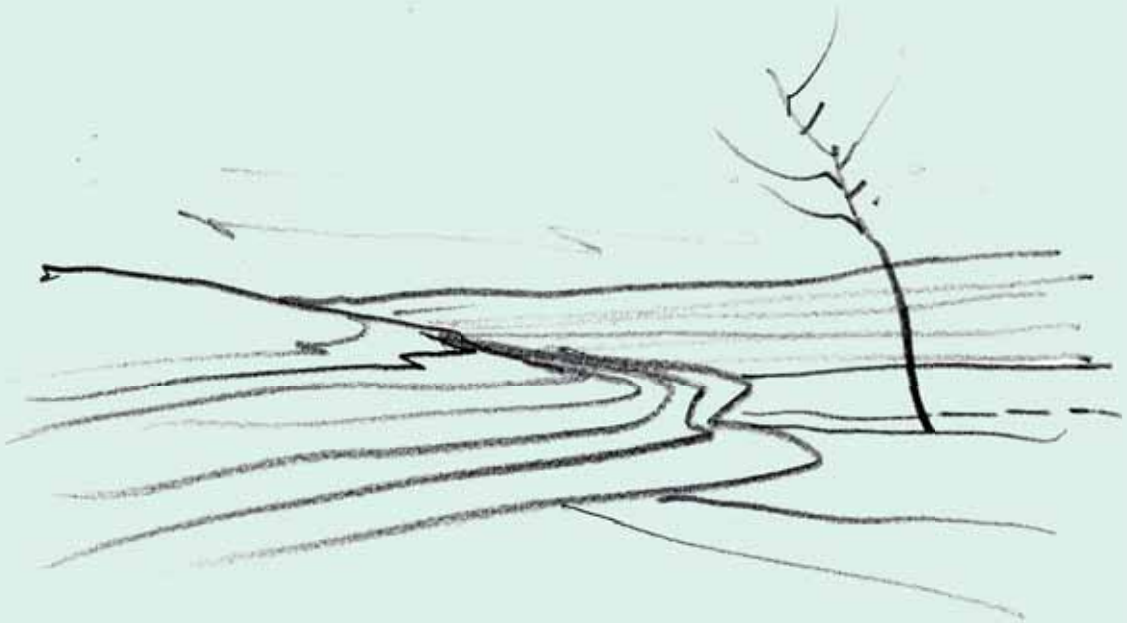
I tuto krizi se podařilo ustát. Obě instituce se během let dostaly do dobré kondice, rozšířily nabídku svých služeb, vzrostla jejich sledovanost a získaly důvěru velké části obyvatelstva. René Zavoral konstatuje: „Musím říct, že když jsem v roce 2001 vstoupil na Vinohradskou do budovy rozhlasu, tak dnes je ten rozhlas úplně jinde. (…) Jeho nabídka je mnohem širší. Děláme spoustu pořadů, úžasných projektů, máme v rozhlase, spoustu činorodých lidí. (…) Dneska vím stoprocentně, že rozhlas je v kondici, v jaké opravdu nikdy historicky nebyl; máme nejposlouchanější stanici na trhu, což je Radiožurnál.“

V čem tedy spočívá dnešní problém? Kupodivu je zahalen do líbivého slibu ušetřených výdajů ze strany občanů tím, že budou zrušeny televizní a rozhlasové poplatky. Ty byly po mnoha letech v loňském roce navýšeny a poplatek za obě média činí pro domácnost 205,- Kč měsíčně. Podle ředitele rozhlasu je platební morálka velmi dobrá: po zvýšení poplatků se od května dokonce zaregistrovalo 250 000 nových poplatníků. Poslední novela zákona počítá s automatickou valorizací poplatku.

Jak vysvětlovala Marína Urbániková, sociolożka médií, která se ke konferenci připojila z Brna přes zoom, v některých evropských zemích jsou veřejnoprávní média placena přímo ze státního rozpočtu. To je zdánlivě jednodušší způsob, ale ve skutečnosti se tyto peníze z kapes daňových poplatníků neušetří, protože je třeba je vzít z jiné rozpočtové kapitoly. A navíc vláda dostává do ruky „bič“ na veřejnoprávní média v podobě hrozby rozpočtových škrtů, když „nebudou poslouchat“. Jejich nezávislost je tím vážně ohrožena. K něčemu takovému podle Urbánikové dochází nyní na jejím rodném Slovensku, kde se navíc ukázalo jako neúčelné i sloučení rozhlasu a televize do jedné instituce.

Oslabení a okleštění médií veřejné služby hraje do karet také komerčním médiím, která podnikají kvůli zisku, aby mohla dobře prodávat reklamu. V tom nemůže nastat konsenzus, protože poslání obou těchto světů je v rámci duálního systému médií – veřejných a soukromých – zcela odlišné.

Debata v sále pokračovala ještě dlouho po vypršení oficiálního času vyhrazeného na konferenci a přinesla i některé kontroverzní pohledy. Vřele doporučujeme zhlédnutí celého záznamu, stejně jako i záznamů konferencí předešlých, na kanálu YouTube – Člověk a média @clovekamedia7479. *Jiří Kratochvíl*

Ilustrační kresba: Petr Etler

„Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni.“ (Ef 4,4)[1]

SLOVO ŽIVOTA

Leden 2026

V Týdnu modliteb za jednotu křesťanů[2] jsme vyzváni, abychom zaměřili svou pozornost zejména na jedno téma z Pavlova listu Efezanům. V takzvaných listech z vězení se obrací ke svým adresátům a vybízí je, aby vydávali věrohodné svědectví o své víře prostřednictvím jednoty.

Ta je založena na jedné víře, jednom Duchu, jedné naději a jen díky ní lze vydávat svědectví o Kristu jako o „těle“.

„JEDNO TĚLO A JEDEN DUCH, K JEDNÉ NADĚJI JSTE BYLI POVOLÁNI.“

Pavel nás vyzývá k naději. Co je to naděje a proč jsme vybízeni, abychom ji žili? Je to výhonek a dar, který máme za úkol střežit, rozvíjet a dobře využívat pro dobro všech. „Křesťanská naděje nám přisuzuje onu úzkou linii horského hřebene, onu hranici, kde naše povolání vyžaduje, abychom se každý den a každou hodinu rozhodovali být věrní Boží věrnosti vůči nám.“[3]

Naše povolání, povolání křesťanů není jen záležitostí mezi jednotlivcem a Bohem, ale je to „svolání“, to znamená, že jsme povoláni společně, je to výzva k jednotě mezi těmi, kdo se snaží žít podle evangelia. V promluvách a spisech Chiary Lubichové často nacházíme výslovné odkazy na jednotu, která je vlastní její spiritualitě – je plodem Ježíšovy přítomnosti mezi námi. A tato přítomnost je zdrojem hlubokého štěstí.

„Je-li jednota pro křesťana tak důležitá, vyplývá z toho, že nic není tak v rozporu s jeho povoláním jako právě zanedbávání jednoty. A proti jednotě se člověk prohřešuje vždy, když podlehne pokušení individualismu, které se stále znovu opakuje a které ho vede k tomu, aby dělal věci na vlastní účet, aby se nechal vést pouze svým vlastním úsudkem, osobním zájmem nebo prestiží a ignoroval druhé, jejich potřeby, jejich práva, nebo jimi dokonce pohrdal.“[4]

„JEDNO TĚLO A JEDEN DUCH, K JEDNÉ NADĚJI JSTE BYLI POVOLÁNI.“

V Guatemale je dialog mezi příslušníky různých křesťanských církví velmi živý. Ramiro nám píše: „Společně se skupinou lidí z různých církví jsme připravili Týden modliteb za jednotu křesťanů. Součástí programu byl umělecký festival připravený společně s mladými lidmi a různé obřady v jednotlivých církvích. Katolická biskupská konference nás požádala, abychom na tuto zkušenost navázali a připravili také společné sdílení se skupinou katolických biskupů a lidí z různých církví, kteří přijeli z celé Ameriky na setkání u příležitosti 1700. výročí Nicejského koncilu. Kromě těchto aktivit velmi silně zakoušíme jednotu mezi námi všemi a plody, které přináší – bratrství, radost a pokoj.“

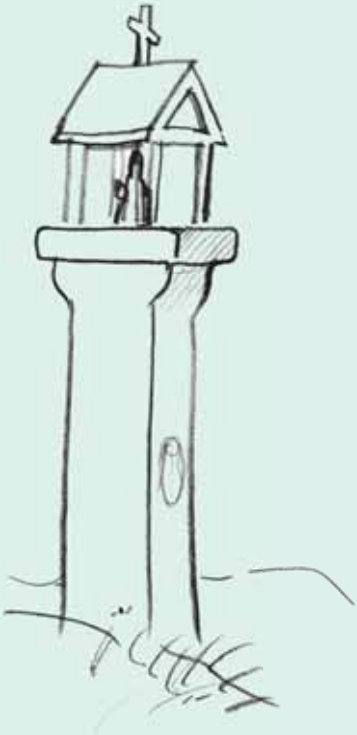
Patrizia Mazzola a tým Slova života

---

1. Český ekumenický překlad.
2. Koná se na celé severní polokouli od 18. do 25. ledna a na jižní polokouli v týdnu Letnic. Texty pro letošní modlitbu připravila ekumenická skupina koordinovaná Arménskou apoštolskou církví. V České republice a na některých dalších místech předchází Týdnu modliteb za jednotu křesťanů Alianční týden modliteb organizovaný Evangelikální aliancí. V roce 2026 proběhne ve dnech 11. až 18. ledna.
3. Madeleine Delbrêlová, mnohými považována za jednu z nejvýznamnějších duchovních osobností 20. století. www.pasomv.it/files/bocc/madalein_del_brel_noi_spes.pdf.
4. Ch. Lubichová, Slovo života na červenec 1985, taktéž v *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5); Città Nuova, Roma 2017, str. 327.

„Hle – všechno tvořím nové!“

(Zj 21,5)

Ilustrační kresba: Petr Ettler

SLOVO ŽIVOTA

Únor 2026

Kniha Apokalypsa, z níž pochází toto Slovo života, uzavírá sbírku novozákonních spisů. Název znamená *zjevení* a záměrem autora je, abychom pochopili poslední věci, návrat Krista na zem, konečnou porážku zla a vznik nového nebe a nové země.

Je to text, který není snadné pochopit. Jsme v období 81–96 po Kristu. Pronásledování křesťanů je nelítostné. V křesťanských komunitách panuje atmosféra strachu. Co bude s námi a se svěřeným poselstvím? Proč Bůh nezasáhne?

Za těchto okolností je autor Římany poslán do vyhnanství na ostrov Patmos. Zde začíná mít četná vidění spolu s příkazem, aby je zapsal.

„HLE – VŠECHNO TVOŘÍM NOVÉ!“

Kniha Apokalypsa se snaží dát naději pronásledovaným komunitám. Přestože je současnost těžká a plná násilí, přestože budoucnost je nejistá, dobro nakonec zvítězí a Bůh učiní všechno nové.

I dnes se při sledování „televizních zpráv či titulních stran novin, objevuje tolik tragédií, tolik smutných zpráv a nám všem hrozí, že si na ně zvykneme. (…) Avšak je tu Otec, který pláče s námi, je tu Otec, který roní slzy nekonečného slitování nad svými dětmi. Otec, který nás očekává, aby nás utěšil, protože zná naše utrpení, a připravil nám jinou budoucnost. Toto je velkolepá vize křesťanské naděje, která se rozevírá nad každým dnem našeho života a pozvedá nás.“[1]

„HLE – VŠECHNO TVOŘÍM NOVÉ!“

Nemůžeme vědět, kdy a jak k tomu dojde, a je zbytečné to chtít zkoumat. Je však jisté, že se to stane.

„Závěrečné stránky Bible nám ukazují poslední horizont putování věřícího člověka: nebeský Jeruzalém. Je přirovnáván především k obrovskému stanu, kde Bůh všechny lidi přijme, aby s nimi definitivně přebýval (*Zj* 21,3). A toto je naše naděje. Co učiní Bůh, až budeme konečně s Ním? Projeví nám nekonečnou něhu jako otec přijímající svoje děti, které se dlouho namáhaly a strádaly. ‚Hle – Boží stan mezi lidmi! (… On) jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek, ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pominulo. (…) Hle – všechno tvořím nové!‘ (*Zj* 21,3-5). Bůh novostí!“[2]

„HLE – VŠECHNO TVOŘÍM NOVÉ!“

Jak žít Slovo života na tento měsíc?

„Ujišťuje nás, že jsme na cestě k novému světu, který se připravuje a buduje již nyní. Je to tedy vše, jen ne výzva k odloučení a útěku ze světa. Bůh chce obnovit všechno: náš osobní život, přátelství, manželskou lásku, rodinu, chce obnovit společenský život, svět práce, školy, kultury, volného času, zdraví, ekonomiky, politiky…, jedním slovem všechny oblasti lidské činnosti. K tomu však potřebuje nás. Potřebuje lidi, kteří v sobě nechávají žít jeho Slovo, kteří jsou jeho živým Slovem, druhým Ježíšem ve svém prostředí.“[3]

Alice, mladá křesťanka, pochopila, že k tomu, aby mohla následovat své povolání, je zapotřebí hluboké změny, aby Bůh mohl plně působit v jejím životě a učinit jej novým. Jako „veliký dar“ dostala příležitost jet na zkušenou do Indie. Tam zakusila opravdovou radost a cítila se ponořená do Boží milosti, a to i v těžkých chvílích. Své dny věnovala modlitbě, komunitnímu životu a dobrovolnické službě. Děti v sirotčinci na ni hluboce zapůsobily – ačkoli neměly nic, projevovaly neuvěřitelné nadšení a naučily ji mnoho o životě. Nebyla to jen obyčejná cesta, ale pouť, putování „nahoru a dolů“, kde musela „vyprázdnit batoh“, aby mohla najít obohacení a osvobození.

Augusto Parody Reyes a tým Slova života

---

1. Srov. Papež František, *Generální audience* 23. srpna 2017. Katecheze o Křesťanské naději.
2. *Tamtéž.*
3. Srov. Ch. Lubichová, Slovo života na duben 1989, taktéž v *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5); Città Nuova, Roma 2017, str. 429.

Audio Slovo života

Překonat trauma rozdělení

DUCHOVNÍ INSPIRACE

Ekumenického setkání s Chiarou Lubichovou se v r. 1998 zúčastnili také kardinál Miloslav Vlk a emeritní zemský biskup evangelicko-luteránské církve v Bavorsku Johannes Hanselmann.

Foto: Marcello Casabolo

„Nic není na světě naléhavější než silný proud lásky," řekla Chiara Lubichová 29. listopadu 1998 ve svém projevu při ekumenické modlitbě v historickém evangelickém kostele sv. Anny v Augsburgu u příležitosti ekumenického setkání biskupů za přítomnosti 800 věřících. Tehdy si určitě nedokázala představit, že o rok později podepíší luteráni a katolíci na stejném místě historické Společné prohlášení k nauce o ospravedlnění (31. října 1999). V souvislosti s Týdnem modliteb za jednotu křesťanů, zde uvádíme část projevu, která se konkrétněji týká cesty církví k jednotě.

Pokud my křesťané pohlédneme na naši dvoutisíciletou historii, a zejména na historii druhého tisíciletí, nemůžeme se ubránit smutku, když konstatujeme, že byla často sledem nedorozumění, sporů a bojů. Vinu za to nesou jistě historické, kulturní, politické, geografické a společenské události, ale také ztráta toho, co křesťany typicky sjednocuje: lásky. Přesně tak.

Abychom se tedy dnes mohli pokusit odčinit tak závažné zlo, musíme mít na paměti princip naší společné víry: Boha. On, protože je Láska, nás také volá k lásce. (…)

VE SVĚTLE BOHA, KTERÝ JE LÁSKA

V těchto časech se mi zdá, že právě on, Bůh Láska, se musí v jistém smyslu znovu ukázat nejen nám jednotlivým křesťanům, ale také církvím, které tvoříme. On miluje církve za to, jak se v dějinách chovaly podle plánu, který s nimi měl Bůh, ale také – a v tom spočívá krása Božího milosrdenství – je miluje i tehdy, když se tak nechovaly a dopustily rozdělení, avšak jen když nyní hledají plné společenství s ostatními církvemi.

Toto velmi utěšující přesvědčení vyplývá z textu Jana Pavla II., který důvěřuje Tomu, který ze zla vytěží dobro. Na otázku: „Proč Duch Svatý dopustil všechna tato rozdělení?", i když připustil, že to mohlo být kvůli našim hříchům, dodal: „Nebylo by tedy možné, že i rozdělení jsou (…) cestou, která církev vedla a vede k objevování ohromného bohatství Kristova evangelia (…)? Možná," pokračuje papež, „by tyto poklady jinak nemohly vyjít na světlo…"[1]

Musíme tedy věřit, že Bůh je Láska i pro církve.

VZÁJEMNÁ LÁSKA MEZI CÍRKVEMI

Ale pokud nás Bůh miluje, nemůžeme jistě zůstat nečinní tváří v tvář takové božské dobrotivosti; jako praví synové a dcery musíme jeho lásku opětovat i jako církev.

V průběhu staletí každá církev určitým způsobem zkameněla sama v sobě důsledkem neustálých vln lhostejnosti a nepochopení, ne-li vzájemné nenávisti. Každá tedy potřebuje dávku lásky navíc. Tedy láska – láska k druhým církvím a vzájemná láska mezi církvemi. Taková láska, která církve podněcuje, aby se každá stávala darem pro ostatní tak, aby v církvi budoucnosti bylo možné předpokládat, že pravda bude jedna jediná, ale vyjadřovaná různými způsoby, viděná z různých úhlů a zkrášlena mnoha interpretacemi.

OPUŠTĚNÝ JEŽÍŠ, HVĚZDA EKUMENICKÉ CESTY

Vzájemná láska je však skutečně evangelijní, a proto má cenu, tehdy, je-li uskutečňovaná v míře, kterou si přál Ježíš, když řekl: „Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás." (Jan 15,12) „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život" (Jan 15,13). A on za nás dal svůj život. Při svém umučení a smrti netrpěl pouze agónií v zahradě, bičováním, korunováním trnovou korunou, ale též svou vrcholnou bolestí, kterou vyjádřil výkřikem: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?" (Mt 27,46). (…)

Ale pokud tomu tak je, nebude těžké vidět v něm, právě v něm, opuštěném Ježíši, nejjasnější hvězdu, která má osvětlovat naši ekumenickou cestu.

Zdá se, že ekumenická práce bude skutečně plodná v míře, v jaké ti, kdo se jí věnují, uvidí v ukřižovaném a opuštěném Kristu, který se znovu odevzdává Otci, klíč k pochopení každé nejednoty a k obnovení jednoty. Ti, kdo tak činí, v něm nacházejí světlo a sílu, aby se nezastavovali v traumatu a v trhlině rozdělení, ale stále ji překračovali a nacházeli nápravu, všemožnou nápravu.

JEŽÍŠ MEZI KŘESŤANY RŮZNÝCH CÍRKVÍ

Vzájemná láska žitá v této míře tak vede k uskutečnění jednoty. A žitá jed-

nota působí něco, co je též závažnou skutečností pro živý ekumenismus. Jedná se o přítomnost Ježíše mezi více osobami, ve společenství. „Kde jsou dva nebo tři," řekl Ježíš, „shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich." (Mt 18,20) Ježíš mezi katolíkem a evangelíkem, kteří se milují, mezi anglikány a pravoslavnými, mezi arménkou a reformovanou, které se milují. Kolik pokoje už teď, kolik světla pro správnou ekumenickou cestu!

Ježíš uprostřed nás je mimo jiné darem, který činí méně bolestným čekání na dobu, kdy ho budeme všichni sdílet pod eucharistickými podobami.

Dále je zapotřebí velké lásky k Duchu Svatému, Lásce, která se stala osobou. On spojuje v jednotu osoby Nejsvětější Trojice a je poutem mezi údy mystického těla.

Vím také ze zkušenosti, že pokud budeme všichni takto žít, přinese to výjimečné plody a bude to mít především jeden zvláštní účinek: když budeme společně prožívat tyto různé aspekty našeho křesťanství, pocítíme, že již nyní v jistém smyslu tvoříme jeden křesťanský lid, který může být kvasem pro plné společenství mezi církvemi.

Chiara Lubichová
(Převzato z italského časopisu Ekklesía 3/2025, str. 3-4)

1. Jan Pavel II., Překročit práh naděje, Tok, 1995.

Dialog života v Burundi

DUCHOVNÍ INSPIRACE V PRAXI

V naší zemi se stává, že členové šestičlenné rodiny patří k šesti různým křesťanským denominacím, a přesto spolu žijí v dobrých vztazích. Můžeme tedy říci, že mnoho rodin již ve svém každodenním životě zažívá „dialog života".

Od roku 2019 prožíváme krásnou ekumenickou zkušenost přátelství a vzájemné úcty se členy anglikánské církve v Bujumbuře, a to díky anglikánskému biskupovi, který jako mladý středoškolský student poznal charisma jednoty čtením *Slova života*.

V určitém okamžiku jsme pochopili, že jako pravé děti, nesmírně milované Bohem, musíme „odplácet jeho lásku"[1], a to nejen jako jednotlivci, ale společně s ostatními a jako církev Kristova. To nás vedlo k iniciování setkání mezi členy katolické a anglikánské církve.

První akcí, které se zúčastnili především mladí lidé, byl místní Genfest v srpnu 2024. Ačkoli do Hnutí fokoláre již patřili někteří anglikáni, účast dalších mladých anglikánů v doprovodu anglikánského duchovního Jean-Marieho učinila tuto zkušenost ještě krásnější.

V dojmu z Genfestu vyjádřil svou radost: „Byli jsme šťastní, i když jsme pocházeli z různých církví. Sdíleli jsme Boží slovo a zkušenosti našeho života. Během společně prožitých dní jsme pochopili, že jednota je možná, vycházeje od Ježíše na kříži, protože on nás všechny spasil bez ohledu na naše náboženské vyznání."

V květnu 2025, během *Týdne pro sjednocený svět*, který organizují *Mladí pro sjednocený svět*, jsme na vlastní kůži zažili a pocítili význam slov žalmu: „Jak dobré a jak milé, když bratři bydlí pospolu." (Ž 133,1) Jeden večer mělo mnoho mladých katolíků a anglikánů možnost se zúčastnit koncertu, který společně připravila hudební skupina *Gen Sorriso* z Hnutí fokoláre a sbor mládeže z anglikánské církve. Byl to začátek *synodální cesty*, po které chceme jít dál v těsné spolupráci.

Vzhledem k problémům s dopravou byl počet účastníků a atmosféra velmi překvapující. Zdálo se, že nikdo nechtěl na konci odcházet. Byl to slavnostní večer, který zůstal vrytý do srdcí mnoha lidí, kteří se ptají, kdy se něco podobného bude opakovat. Jean-Marie řekl: „Díky spolupráci mají mladí lidé příležitost společně zpívat a navštěvovat stejné přednášky. Bylo opravdu k nepoznání, že účinkující na koncertě pocházeli ze dvou různých církví. I oni jako by zapomněli, že nepatří ke stejné církvi."

Pochopili jsme, že jednota je možná, vycházeje od Ježíše na kříži, protože on nás všechny spasil bez ohledu na naše náboženské vyznání.

Jedna mladá dívka napsala: „Dělali jsme všechno společně: hráli jsme, zpívali a tančili. To mi umožnilo konkrétně vidět, že jednota není utopie. Navzdory tomu, co nás odlišuje, jsme mohli vybudovat něco, co nebude nikdy zničeno."

Otec Léon z diecéze Bururi v jižním Burundi vypráví: „Když loni zemřel hlavní pastor letniční církve v Kirembě v Bururi, katolický biskup a někteří členové jeho kněžského společenství strávili odpoledne s jeho rodinou, aby je utěšili. Tato decentní přítomnost byla dojemná. Bylo překvapivé a neobvyklé, že na pohřbu dostal katolický biskup příležitost pronést smuteční řeč, která dojala velké shromáždění. Od té doby se pocit sounáležitosti mezi těmito dvěma církvemi natolik prohloubil, že sdílíme události srdečněji než dříve."

Na základě vzájemné úcty a respektu, které vidíme v mnoha rodinách, pokud jde o víru, doufáme, že budeme moci kráčet společně s různými církvemi v Burundi s jistotou, že jednota mezi námi křesťany je velmi důležitá pro přivedení mnoha lidí k Bohu.

Maria Goretti Nkenguburundi a Léon Sirabahenda
(Převzato z italského časopisu Ekklesía 3/2025, str. 33-34, redakčně kráceno)

Ve slovenštině je časopisu Ekklesía dostupný elektronicky na www.nm.sk/ekklesia

1. Ch. Lubichová, *Výbor z díla*, nakladatelství Nové město, 2016, str. 420.

Vstříc události roku

Z HNUTÍ FOKOLÁRE
ROK GENERÁLNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ

Někteří z členů týmu naší zóny představují témata obsažená v příspěvcích shromážděných v rámci přípravy na generální shromáždění, Castel Gandolfo, říjen 2025.

Foto: Małgorzata Turek

Od 1. do 21. března 2026 se po pěti letech uskuteční generální shromáždění (GS) Hnutí fokoláre. Proti původnímu předpokladu se bude konat o rok dříve, neboť vatikánské „Dikasterium pro laiky, rodinu a život“ vydalo 11. června 2021 dokument pod názvem „Sdružení věřících“, kterým se mimo jiné upravuje na pět let maximální délka mandátu ústředních zodpovědných. GS je vrcholný reprezentativní orgán složený ze zástupců všech odvětví Hnutí a všech zeměpisných oblastí, jehož úkolem je zvolit nové vedení Hnutí (prezidentku, spoluprezidenta a ústřední poradce), jednat o případné úpravě Základních stanov Hnutí i pravidel jednotlivých větví a o aktuálních otázkách, které mu budou předloženy.

Na výzvu prezidentky Margaret Karramové mu předcházela rozsáhlá celosvětová debata, vedená v duchu tvořivé věrnosti, komunitárního rozlišování a rozpravy v Duchu Svatém, která se stále více stává „pracovní metodou“ členů Hnutí. Jejím cílem bylo dodat podněty, jež napomohou účastníkům GS orientovat jejich jednání a stanovit směr dalšího rozvoje Hnutí na příští období.

O tom, že GS není jakýsi „vrcholový summit“ odtržený od života běžných členů a příznivců Hnutí, svědčí skutečnost, že jen z naší takzvané „fialové zóny“ (země střední a východní Evropy) zaregistrovala přípravná komise GS na 260 různých návrhů. Některé z nich byly přesně specifikované a strukturované, jiné více obecné naznačující spíše přání a dosud nenaplněné touhy po zlepšení každodenního života.

Návrhy lze sloučit do těchto okruhů: mládež a nové generace, vedení Hnutí a jeho organizace, místní komunity, předávání charismatu a spiritualita, dialogy a otevřenost Hnutí navenek, duchovní formace a doprovázení, sociální a ekologické výzvy, život rodin.

Ve svém celku tvoří návrhy bohatý a různorodý obraz odrážející vitalitu Hnutí i konkrétní výzvy, jimž musí čelit v dnešním světě. Někteří předkladatelé si stýskají na odtrženost programového dokumentu z minulého GS od konkrétního každodenního života a požadují zjednodušení rozhodovacích procesů i „méně byrokracie“. Mnozí navrhují „zeštíhlení“ Mezinárodního centra a přeskupení sil ve prospěch periférií, tedy míst, kde se nesou všechny kříže všedního dne.

Mezi řádky zaznívá ono pavlovské „litera zabíjí, ale Duch oživuje“ (srov. 2 Kor 3,6). Je to vzkaz pro GS, aby dále razilo mentalitu svobody ducha, oproti přílišnému vydávání pokynů „shora“, a prosazovalo princip subsidiarity (podle kterého se má rozhodování odehrávat na úrovni co nejbližší těm, jichž se týká) a princip solidarity mezi územními celky: místa, kde je život rozvinutější mají spontánně pomáhat k rozvoji těm dosud slabším. Jednou z cest je „podporovat vznik dočasných fokoláre složených z lidí různých povolání, která mohou napomáhat životu v místech, kde neexistuje stálé společenství“.

Mnohé příspěvky staví do centra pozornosti mladé generace. Mladí mají být nejen adresáty rozhodnutí přijatých jinými, ale samotnými aktéry, jimž je třeba naslouchat, svěřovat jim zodpovědnost, ale je také třeba dbát na vytváření mezigeneračního prostoru pro setkání a doprovázet je při jejich hledání životní cesty. Na stejné prioritní úrovni s mladými stojí rodina, chápaná jako základní buňka církve i společnosti. Proto potřebuje rodina od Hnutí konkrétní podporu: systematickou přípravu na manželství, pomoc mladým rodinám a doprovázení zraněných a rozbitých rodin.

Rodiny jsou pilířem místních komunit, které jsou v Hnutí upřednostňovanými místy pro žití autentické vzájemné blízkosti. Místní komunity znají nejlépe své potřeby a mohou rozvíjet projekty, které mají dlouhodobou kontinuitu a v současné době by se měly preferovat před velkými jednorázovými akcemi typu různých „-festů“. Někdy se v komunitách příliš mnoho kapacit věnuje interním problémům a pak nezbývají síly „vyjít ven“ a umět přijmout nové lidi včetně těch, kteří se možná nevejdou do našich „škatulek“.

O důležitosti a kráse místní komunity vypovídá jeden příspěvek z Moravy: „Vnímám ji doširoka jako přístřeší, kde může být přijat každý, kdo je na cestě… Měl by se cítit svobodně, a bylo by pěkné, kdyby vnímal, že může být obdarován a že může obdarovat ostatní. To, co nás spojuje, je víra v lásku a vědomí, že

Mnohé návrhy pro generální shromáždění se týkají mladých a mezigeneračního dialogu, snímek z kongresu gen 3 v Praze, říjen 2023.

Ilustrační foto: Stanislav Hájek

jednota v křesťanském slova smyslu je možná, že stojí za to o ni usilovat. Vnímám komunitu v její pestrosti, i názorové. A vnímám ji doširoka i ve smyslu, že její neviditelnou, ale jistou součástí jsou naši blízcí, naše rodiny, naši přátelé, naši spolupracovnici, naši sousedé i ti, které jsme poznali dřív, ti kolem nás, které nemůžeme pozvat mezi sebe, ale máme je v srdci… Jádro komunity je jakoby její srdce. A za sebe cítím vděčnost vůči těm, kteří pro ni dávají mnoho ze svého času, ze svých schopností, kteří ji podporují modlitbou… A mám v sobě touhu přispět, nakolik budu schopná a způsobem, jakým to bude možné."

Základem našeho života zůstává charisma jednoty, které Bůh dal Chiaře k dalšímu šíření a sdílení. Charisma je ve své podstatě neměnné, avšak slova, jimiž je hlásáno, se musí přiblížit jazyku dnešní doby, který má být svěží a všem přístupný. I když tento požadavek zazněl jako podnět pro GS, je to především úkol každého mluvčího, aby se učil nacházet slova srozumitelná tomu, s nímž nebo k němuž hovoří. Jde o to brát si za svůj Chiařin výrok „dire è dare" – v italštině znějící jako slovní hříčka – ale ve skutečnosti vyjadřující hlubokou pravdu, která by se dala volně přeložit větou „ať je každé slovo darem", tedy darem pro druhého srozumitelným.

V dnešním polarizovaném a rozděleném světě mnozí velmi naléhavě vyjadřují potřebu, aby se zlepšovaly mezináboženské, ekumenické, mezietnické a mezigenerační vztahy s cílem žít dialog na způsob Trojice: usilovat o jednotu v různosti cestou skutečného objetí Ježíše opuštěného, což je specifikum spirituality společenství.

Některé příspěvky odrážejí bolestnou ránu na těle naší zóny, kterou představuje válka mezi dvěma jejími zeměmi, v nichž obou žijí lidé patřící ke Hnutí. I když si uvědomujeme, že nemáme lidské prostředky k zastavení války, přesto je zde touha budovat sítě důvěry a spolupráce prostřednictvím místních projektů smíření a pravidelných modlitebních setkání.

Vytvářejí se „živé buňky" míru a oázy naděje, které budují autentické a vstřícné vztahy ve spolupráci s mezinárodními organizacemi v rámci Hnutí (*Living Peace*). Výchova k míru musí začít již od nejmenších dětí; někde se tak děje za pomoci „kostky míru", která se ukazuje jako účinný výchovný nástroj.

V předložených podnětech nechybí ani poukazy na bolestné zkušenosti z minulosti. Mají nás vést nikoli k rezignaci, ale k tomu, abychom se ze spáchaných chyb poučili a více naslouchali Duchu Svatému.

Zpracovat a utřídit došlé příspěvky a podněty do srozumitelné podoby nebyl jednoduchý úkol. Věnoval se mu devítičlenný tým z různých zemí naší zóny, jemuž za tuto práci patří velký dík. Jeden z jeho členů, Marco, italský fokolarín žijící v Rumunsku, shrnuje jejich úsilí těmito slovy: „Věnovali jsme zvláštní pozornost tomu, abychom se snažili docenit každý příspěvek, zejména během náročného nezbytného vypracovávání syntézy veškerých podkladů, které nám byly zaslány. Nejde o pohled krátkodobý, který se uzavře shromážděním a poté již nebude mít žádný význam. Naopak, proces, který byl zahájen, spočívá v tom, že v mnoha skupinách a společenstvích dochází k dialogu a rozlišování ohledně cesty, kterou se ubíráme, a to jak ve světle pokynů předchozího shromáždění, tak i ve světle vlastní historie a kultury."

Letošní generální shromáždění představuje důležitou etapu na cestě Hnutí fokoláre v době jeho „historického zakládání", tedy v období následujícím po Chiařině odchodu z tohoto světa, kdy Hnutí prochází novou konsolidací. Proto mu i nadále budeme na těchto stránkách věnovat patřičnou pozornost.

Jiří Kratochvíl

Neobvyklá mise v oblasti rozlišování povolání

ZE ŽIVOTA GEN

Už podruhé se uskutečnil projekt Mission Possible. Přibližně 70 účastníků ve věku 16 až 30 let z různých zemí Evropy, ale i zástupci ze Svaté země, z Filipín, Mexika a Brazílie ocenili tuto možnost být spolu.

Svou cestu, v tomto případě by se dalo říci misi, zahájili mladí 29. října 2025 v Tridentu, městě na severu Itálie a rodišti Chiary Lubichové, a zakončili 2. listopadu v Loppianu, městečku Hnutí fokoláre. Program se skládal z bloků: *Po stopách Chiary*, *V labyrintu volby*, *Povolání být láskou*, po kterých vždy následovaly chvíle na výměnu názorů v malých skupinách a k osobní reflexi. Během dvou dní v Loppianu bylo možné si každý den vybrat různé workshopy, kde se mohlo prohloubit téma dne, poslouchat o různých povoláních anebo se ponořit do poznání sebe samého a své historie.

Jedna z organizátorek Marika Bacher vypráví: „Jedinečným a pro mnohé velmi hlubokým momentem bylo poznání různých realit života v Loppianu a večeře v jednotlivých fokoláre, kam byli mladí pozváni po malých skupinách. Přijetí a společenství během večeře se dotklo mnohých. Velkým darem bylo i to, že fokolaríni a fokolarínky z formační školy v Loppianu se s velkým nasazením zapojili a pečlivě připravili workshopy a poslední den adoraci v kostele Panny Marie, Matky Boží (Theotokos). Mnozí mladí se ve vzpomínkách vraceli k hlubokým chvílím téměř dvouhodinové adorace, kde zažili skoro hmatatelnou přítomnost Boha. Bůh působil v srdcích mnohých, což vedlo k silným rozhodnutím a zanechalo velkou radost, pokoj a vděčnost za společně prožité dny.“

Účastníci z České republiky.

Foto: archiv K. Hájkové

Klára Jurásková, jedna z pěti českých účastníků, přibližuje průběh setkání: „My z Česka jsme jeli do Bratislavy, kde jsme přespali ve fokoláre a druhý den jsme spolu s ostatními odjížděli autobusem do Tridentu. Ve Vídni jsme přibrali ještě pár gen a měli jsme radost, že jsme mohli pozdravit i zde žijícího českého fokolarína Pepíka Bambase. Kromě programu jsme měli spoustu času na rozhovory, odpočinek, sport a prosté ‚nasávání‘ Loppiana. Každý z nás prožil *Mission Possible* určitě trochu jinak, ale myslím, že jsme si to všichni moc (společně) užili a načerpali z toho, co Loppiano nabízí.“

Další účastnice, Karolína Hájková, popsala svou zkušenost takto: „Když jsme dorazili do Tridentu, byla jsem nadšená. Už dlouho jsem si přála navštívit místo, kde se narodila Chiara, a stát tam byl opravdu splněný sen.

Program v Loppianu mě ohromil. Bylo vidět, že za ním stojí lidé, kteří do něj dali srdce a energii – a já jsem za to byla nesmírně vděčná. Volnost a otevřenost programu nám umožnila si vybírat aktivity podle zájmu. Měla jsem možnost vyslechnout zkušenost mladého manželského páru ze Slovenska, který tam teď žije, nebo se zúčastnit malého kurzu s hudební skupinou Gen Verde, kde jsme pronikli do významu každého slova písně. Mohla jsem také naslouchat životním příběhům fokolarínek a zúčastnit se adorace – všechny tyto momenty byly něco speciálního.

A pak je tu Loppiano samotné. To místo není jen o programu nebo aktivitách – je to komunita, kde je každý vítán a cítí se součástí. Loppiano má zvláštní atmosféru, která člověka okamžitě obejme a dá mu pocit, že je na správném místě, mezi správnými lidmi. Pro mě bylo nejcennější právě to, že jsem tam vnímala přijetí a pocit, že každý, koho jsem potkala, je připravený být pro mě oporou, ať už jsem ho znala, nebo ne. Je to místo, kam se chci i nadále vracet, protože vím, že toto tam pocítím vždy.“

Zpracovala Magdalena Broschová

Během návštěvy italského Tridentu, rodného města Chiary Lubichové.

Zdroj: časopis Nové mesto 1/2026 *a svědectví přímých účastníků*

Semínka míru

ZE ŽIVOTA GEN

Někteří čeští účastníci kongresu.

Takový název nesl kongres gen 3 (určený mladým mezi 13 a 19 lety) ze zemí střední a východní Evropy. Ve dnech 10. až 15. listopadu 2025 se ho zúčastnilo přes 300 mladých, a to i z České republiky. V rámci Jubilejního roku navštívili Vatikán, byli na audienci u papeže Lva XIV. a prošli Svatou branou jako poutníci naděje. Prožili setkání s prezidentkou Hnutí Margaret Karramovou a spoluprezidentem Jesúsem Moránem, slyšeli mnohé inspirativní zkušenosti a navštívili místa, kde žila Chiara Lubichová. Na zpáteční cestě autobusem se několik z nich rozdělilo o své dojmy.

● ***Jak probíhala cesta na kongres?***
Julča: Cestu jsem si užila, poznala jsem mnoho lidí, kteří na mě byli velmi hodní a díky tomu jsem se cítila dobře. Jelikož to pro mě byla první zkušenost s kongresem, byla hodně silná. Už se nemůžu dočkat dalšího. V autobusu jsme hráli seznamovací hru, kde jsme se namíchali holky a kluci. Šli jsme za těmi, které jsme tolik neznali, povídali jsme si spolu a ve finále jsme šli o tom druhém něco říct do mikrofonu.

● ***Jaká byla návštěva Říma a Vatikánu?***
Benedikt: Sice unavující a dlouhá, nicméně jsem ocenil audienci u papeže a také to, že jsem viděl spoustu známých budov. Viděli jsme baziliku svatého Petra, koloseum a samozřejmě Vatikán.
Sára: Obecně celá Itálie je nádherná a nikdy mě nepřestane udivovat. Pro mě osobně to byl pěkný zážitek, protože jsem byla ve skupině se super lidmi. I přes náročné chvíle jsme to dokázali zvládnout. Největší zážitek mám ze setkání se Svatým otcem, od kterého jsem stála opravdu kousek.

● ***Zazněly i konkrétní zkušenosti. Jaké?***
Tadeáš: Zazněla zkušenost našich (českých) dvou gen, kteří povídali o tom, jak se pohádali a celý rok se nebavili. Popisovali, jak postupně nacházeli cestu k sobě a jak upevnili své přátelství. Druhá zkušenost byla ze Springjobu, kde gen popisovali spolupráci na rekonstrukci fary v Lučanech. Byla tam ještě jedna velmi silná zkušenost kluka z Brazílie, který měl těžkou nehodu na motorce a zkušenost s užíváním drog. Také mě zaujala zkušenost Ukrajinců během války, kteří si nemohou být jistí, že se druhý den probudí.

Gen 3 v sále, kde probíhají schůzky členů Centra Hnutí fokoláre.

● ***Jak probíhaly přípravy na kongres? A z jakých zemí gen na kongres přijeli?***
Zuzka: Bylo nás tam 46 z České republiky, potom gen ze Slovenska, Slovinska, Ukrajiny, Chorvatska, Srbska, Bulharska, Maďarska, Itálie, Makedonie, Litvy, Polska a jedna gen z Běloruska. Bylo krásné potkat a poznat všechny gen z těchto nám blízkých zemí.
Veronika (asistentka gen): Kongres jsme s asistenty chystali tři čtvrtě roku a příprava nebyla vždycky jednoduchá. Ale byla moc pěkná, intenzivní. Pokaždé, co nějakou velikou akci připravujeme, zažíváme kousek sjednoceného světa.

● ***Cestou zpět jsme se zastavili v Loppianu, co jsme tam viděli?***
Edumu: Viděli jsme tam nádherný kostel, který je atypický. Něco podobného bych chtěla vidět v Česku, Viděli jsme i zdejší přírodu a tak.
František: Seznámili jsme se tam s gen, co tam zrovna žijí. Vysvětlovali nám, jak Loppiano funguje, jakých programů se tam mohou mladí zúčastnit a potkali jsme jednu fokolarínku z Čech, která tam v té době také žila.

● ***Co si odnášíte z kongresu?***
Anička: Tohle byl můj první kongres. Jsem moc ráda, že jsem mohla jet a znovu se vidět s lidmi, které jsem hodně dlouho neviděla. Také jsem si našla nové přátele z jiných zemí. Všichni tu byli moc fajn. Vytvořili jsme tam super kolektiv plný úžasných lidí.
Tonda: Kongres pro mě znamenal opravdu hodně. Osobně to byl pro mě nejvíc přínosný kongres, na kterém jsem byl. Hodně jsem se sblížil s Bohem. Předtím jsem ani moc nechápal, proč chodit do kostela. Spíš jsem tam chodil proto, že jsem byl tak zvyklý. Neměl jsem to v srdci takovým způsobem jako teď. Kongres mi ukázal moji cestu v křesťanské víře. Našel jsem v ní smysl.
Veronika (asistentka gen): Já si odvážím nové vztahy a zároveň jsem objevila, jak naše skupina gen vyrostla a neskutečně se posunula ve vzájemných vztazích mezi sebou a ve vztahu k druhým, a to mi dává velkou radost.

Za rozhovor děkují Marek Srba a Terezie Floriánová

Kongres byl organizován ve spolupráci s Pontes z.ú.

Ze života gen 3

Zleva Damián Poláček a Marek Srba vyprávějí svou zkušenost o odpuštění.

Přinášíme dvě zkušenosti, které zazněly na kongresu gen 3. O první z nich se rozdělili Damián Poláček a Marek Srba z České republiky, druhá je od Diany ze Srbska.

Odpuštění

D: Známe se víceméně od narození a hodně jsme toho spolu zažili. Ale na konci předminulého roku jsme se pohádali takovým způsobem, že jsme se ze dne na den přestali bavit.

M: V tu chvíli to nebylo nic jednoduchého. Zdálo se mi, že těmi slovy, která zazněla v hádce, jsme kompletně zbořili všechno, co jsme za ty roky budovali.

Ztrátu vztahu s blízkou osobou, jakou byl Damián, jsem těžce nesl.

Tomu nahrával i fakt, že jsme se i přesto vídali na akcích gen a záměrně se ignorovali a předstírali, že ten druhý pro nás neexistuje.

D: Dojít za druhým s omluvou nebyl schopen ani jeden z nás, a tak se naše hádka vlekla přes rok, aniž bychom spolu promluvili. Maximálně jsme se pozdravili, a to bylo všechno. Pokaždé, když jsem zahlédl Marka, mě zaplavil pocit selhání a prázdnoty, ale nebyl jsem schopen se odhodlat za Markem zajít a omluvit se.

M: Já jsem v sobě držel vztek a naštvání pokaždé, když jsem se s Damiánem potkal, nechtěl jsem dojít k usmíření a záměrně jsem se tomu vyhýbal. Radši jsem mlčel a trápení jsem udržoval v sobě.

Během toho roku a půl jsem ale přemýšlel o vztazích s ostatními a změnil jsem postoj k situaci. O usmíření jsem začal stát. Stále jsem ale nenašel odvahu, abych za Damiánem přišel nebo mu zavolal.

D: Délka sporu byla taková, že jsem občas hádku upozadil, ale vždycky jsem si jí byl vědom stejně jako vězeňské koule. A to nejvíc, když jsme se s Markem potkali na setkání. Naštěstí na táboře se mi naskytla příležitost zajít za Markem s omluvou. Sebral jsem všechnu kuráž a udělal jsem to. Seděli jsme po tmě uprostřed tábořiště a navzájem si vyprávěli, co jsme během té doby roku cítili a prožívali. S radostí můžu přiznat, že se nám povedlo spor urovnat a zasmát se nad tím, jak nemotorně jsme si počínali. Díky tomu všemu se nám povedlo z toho vyjít silnější.

M: O to víc jsem si vážil Damiánova kroku a touze po usmíření a vyšel mu vstříc. Ukázal mi, že o náš vzájemný vztah opravdu stojí a jsem mu za to vděčný.

Damián a Marek

Foto: Jan Diblík

Mezigenerační vztahy

Můj otec je pravoslavný, mluví srbsky, matka je katolička a mluví maďarsky. Jejich manželství netrvalo dlouho a rozvedli se. Mně byly čtyři roky a mému bratrovi rok, když jsme dostali další rodinu. Přestěhovali jsme se k nevlastnímu otci, který má syna z prvního manželství. Později se nám narodila sestřička, a tak jsme se stali velkou rodinou. V domě, kde žijeme, bydlí také rodiče mého nevlastního otce, kteří nás přijali s velkou láskou a jsou pro nás jako prarodiče. Od nich jsme se naučili duchovnosti a díky jejich zkušenostem a lásce, která se projevuje v každodenních věcech, také my cítíme mezi sebou Ježíšovu lásku.

Zúčastnila jsem se mnoha setkání gen, kde jsem ještě více zažila, co znamená pravá láska a vzájemná tolerance. Snažila jsem se to uplatňovat v každodenním životě, protože vzhledem ke generačním rozdílům mám příležitost to dělat již v rodině.

Například přijímám rady svých prarodičů a rodičů (s nimiž někdy nesouhlasím, ale dělám to z lásky) nebo když máme neshody s mladšími sourozenci, odpouštím jim z lásky k Ježíši v nich. Snažím se tedy tuto lásku předávat širšímu okruhu lidí, svým přátelům, sousedům nebo naší církevní komunitě.

V rámci jednoho církevního projektu jsem zažila, jak cenné mohou být mezigenerační vztahy. Společně s mladými lidmi jsme pomáhali starším věřícím s pracemi kolem kostela: zahradničení, úklid, příprava společné oslavy. Zpočátku byla atmosféra trochu odměřená, měli jsme odlišné názory, jiné tempo, ale při společné práci a rozhovorech jsme se lépe poznali. Starší lidé se s námi podělili o své zkušenosti a my jsme jim pomáhali s fyzickou prací a technickými záležitostmi. Nakonec se vytvořilo skutečné společenství, kde vzájemná pozornost a láska převážily nad rozdíly. Tato zkušenost mi ukazuje, že je možné budovat cenné a živé vztahy navzdory generačním rozdílům.

Diana

Když se spojí pavoučí sítě, svážou i lva

Z HNUTÍ FOKOLÁRE

Ředitel školy v Jeruzalémě vypráví o malých skutcích budujících mír.

Foto: archiv M. Zimové

10. až 12. listopadu se v Mariapolis Piero v Nairobi uskutečnila konference s názvem CITIES COMMUNITIES, CARE. YOUTH IN ACTION FOR SUSTAINING PEACE, tedy Města, komunity, péče. Mládež v akci pro udržitelný mír. Toto setkání proběhlo k 80. výročí vzniku Spojených národů a zaměřilo se na spolupráci měst a komunit, na to, jak budovat mír a také na zapojování a spolupráci mladých.

I když jsem momentálně na 10 měsíců jako dobrovolnice v Nairobi, setkání jsem se bohužel nemohla zúčastnit, ale sledovala jsem ho alespoň přes YouTube. Každý den probíhalo spojení s různými zeměmi, jejichž zástupci sdíleli zkušenosti o své aktuální situaci. Probíhaly také panelové diskuze a sdílení ve skupinách. Mluvilo se o tématech jako je **mír, ekologie a politika**. Klíčové myšlenky byly spolupráce v komunitách a dát prostor mladým. V Africe je nejvíce lidí pod 30 let a generace Z je tu většinou tou, která přináší změnu. Zde i na jiných kontinentech lidé sdíleli, jak dělají projekty pro školy a pro mladé, aby je naučili přinášet pokoj tam, kde jsou. Vyzdvihla se i důležitost důvěry, pomocí které mohou mladí převzít zodpovědnost. Také se představilo mnoho organizací, ve kterých mají mladí důležitou roli.

Moc se mi líbila myšlenka komunit, kterou může vysvětlit africké slovo *ubuntu* = člověk se stává člověkem skrze ostatní. **Lidem by mělo záležet na tom, co se děje kolem, být solidární a spolupracovat s přírodou. Vše je o vztazích – jak lidských, tak s přírodou. Naše záměry a sny mohou být dobrým vodítkem pro budoucí změnu.** Nechme sdílet své nápady, jak mladé lidi, tak starší. Ať už máme jakýkoliv pohled na věc, vždy by nám mělo jít o společný cíl.

Zaujalo mě také toto přirovnání: když se spojí pavoučí sítě, svážou i lva – ve světě je spoustu nespravedlnosti a bídy, ale když to nebudeme jen přehlížet a uděláme něco pro změnu, opravdu to přinese výsledky. Zkušeností bylo opravdu velké množství, ale jednu bych vyzdvihla: V Jeruzalémě, kde se válčilo a žáci ani pořádně nevěděli, co je to mír, přemýšlel ředitel školy, co by mohl pro mír udělat. Jak může jednotlivec zastavit nenávist a nepokoje? Napadlo ho, že použije takzvanou *kostku lásky* a změní ji na *kostku míru*. Každý den si touto kostkou spolu s žáky hodili, aby zjistili, na jaký aspekt míru se ten den zaměří. Zdálo se to jako maličkost, ale úplně to změnilo atmosféru ve škole. Každé ráno pak ve třídě chvilku sdíleli, co se komu povedlo. Kostku míru chtěl každý, včetně paní uklízečky. Tyto kostky se dostaly se i do dalších skupin – do vězení, ke skautům… A tak uprostřed nepokojů mohlo vzklíčit semínko míru.

Setkání zakončil vzkaz od mladých – mír nepočká!

Marie Zimová

---

1 Název pro skupinu lidí narozených od poloviny 90. let 20. století do roku 2010.

Termíny akcí pro mladé

Přinášíme vám termíny akcí na celý školní rok pro děti a mládež ve věku od 12 do 18 let. V některých termínech jsou setkání společná pro holky i kluky, v některých bude program a místo odlišné. Pokud máte okolo sebe mladé ve věku dospívání – děti, vnoučata, synovce a neteře, přátele, jsou mezi nás všichni srdečně zváni! Naším cílem je předávat jim krásu žitého evangelia a přitom reagovat na realitu současného světa.

Kontakty:
Veronika Němečková (tel.: 604 462 473)
Honza Diblík (tel.: 731 681 227)

29. 1. – 1. 2. 2026 – pololetní prázdniny DCŽM Vesmír
20. – 22. 2. 2026 – holky a kluci zvlášť
20. – 22. 3. 2026 – holky a kluci zvlášť
24. – 26. 4. 2026 – společně (i s přípravou SpringJobu)
7. – 10. 5 2026 – společně s kamarády SpringJob – Lučany nad Nisou a okolí
19. – 21. 6. 2026 – kluci a holky zvlášť
18. – 25. 7. 2026 – tábor kluků

Od začátku roku 2025 je v provozu nová větší jídelna.

Foto: archiv Centra Mariapoli

Jak dál v Centru Mariapoli?

Z HNUTÍ FOKOLÁRE

Centrum Mariapoli v Praze-Vinoři se za více než dvacet let své činnosti stalo místem konání mnoha národních i mezinárodních akcí Hnutí fokoláre a probíhají zde také konference různých církevních i necírkevních organizací. Střechu nad hlavou tam nacházejí i osoby přijíždějící do Prahy jako turisté nebo na pracovní cesty.

Centrum vzniklo díky příspěvkům do společenství majetku od mnoha členů Hnutí, které trvá dodnes („akce cihla“), a díky velkorysým darům některých jednotlivců i firem z České republiky a ze zahraničí. Mezi největší realizované následné investice pro zlepšení jeho funkčnosti patří vybudování nového vjezdu, rozšíření parkoviště a zvětšení kapacity jídelny.

Již určitou dobu konstatujeme, že i přes velké nasazení pracovníků a dobrovolných pomocníků naráží Centrum na určité limity, které kladou otázku o jeho dalším směřování. Není to nic mimořádného, protože podobným ozdravným procesem prošla například i Centra Mariapoli v Německu (Ottmaring, Zwochau), Rakousku (Vídeň) a Švýcarsku (Baar). Otázka „jak dál“ nabývá v současném celkově se měnícím kontextu doby i Hnutí na stále větší aktuálnosti.

Firma ESpol s.r.o., spravující Centrum Mariapoli, i zodpovědní za Hnutí fokoláre v ČR se rozhodli oslovit auditorskou firmu *Bona fide*, která provedla podrobnou analýzu fungování Centra formou rozhovorů s uživateli i pracovníky Centra. Na tomto základě, doplněném o rozbor ekonomických dat, navrhla další možný postup. Výsledkem její práce je fundovaný dokument, navrhující různé alternativy transformace Centra Mariapoli tak, aby bylo ekonomicky udržitelné a zároveň dále sloužilo členům a příznivcům Hnutí. Nejedná se o pouhé „kosmetické úpravy“, ale o nutné zásadní změny.

Přejeme si, aby tento dokument posloužil jako východisko pro komunitární rozhodování, ke kterému chceme přizvat všechny, zejména mladé, kteří se do toho procesu chtějí zapojit. V blízké době proto rozešleme po linii Hnutí dotazník s několika otázkami, který poslouží jako podklad pro práci expertní skupiny složené ze zástupců všech větví Hnutí a moderované odborníkem z firmy *Bona fide*.

Víme, že mnoho čtenářů Nového města je s Centrem Mariapoli vnitřně spjato, a proto vás již nyní prosíme o duchovní podporu tohoto nejspíš dlouhodobého a nelehkého transformačního procesu. Pozitivní výsledky odjinud nám dávají naději úspěchu i u nás. Věříme, že společně to dokážeme.

Hana Pohořalá a Jiří Kratochvíl,
spoluzodpovědní
za Hnutí fokoláre v ČR

Mária Langschová a Jan Šebor,
jednatelé firmy ESpol

Pohled na novou terasu.

Vzájemně se doprovázet a hledat cestu

Z HNUTÍ FOKOLÁRE

Setkávání zdravotníků

Tým stojící za setkáváním zdravotníků. Zleva Martin a Lucie Šmehilovi, Jana Sochorová a František Slavíček, listopad 2025.

Foto: archiv J. Sochorové

O tom, jak charisma jednoty oslovuje a ovlivňuje lidi působící v oblasti zdravotnictví, jsme si povídali s Lucií a Martinem Šmehilovými.

● ***Mohli byste se nám představit? Čemu se v profesním životě věnujete?***
Jsme lékaři, internistka a urolog. Žijeme v Praze a máme jednoho syna. Svým profesním i osobním životem se snažíme vyjadřovat úctu ke každému započatému životu, pečovat o něj a chránit jej až do jeho přirozeného konce. Ve volném čase se věnujeme přípravám snoubenců na manželství a taky setkávání zdravotníků v Hnutí fokoláre.

● ***Proč jste se do setkávání zdravotníků pustili? Vedle náročné profese je to aktivita navíc. V čem vidíte jeho přínos?***
Setkávání zdravotníků již dříve v Hnutí fokoláre fungovalo, pouze jsme chtěli obnovit tuto tradici. Chceme moc poděkovat Janě Sochorové, lékařce, člence Hnutí, která nám byla a je velkou oporou při obnově a současném setkávání zdravotníků. Sami vnímáme potřebu se na cestě vzájemně doprovázet a hledat společně Boží vůli v našem povolání nejen jako jednotlivci, ale i jako společenství lidí s Kristem uprostřed nás. V tom vidíme hluboký smysl. Již i v rámci skupiny manželů, se kterými se setkáváme, zakoušíme velký dar společenství. Je přínosné vzájemně se sdílet, hledat cestu, ke které jsme povoláni skrze dar víry a Ducha Svatého. Jsme moc rádi, že máme mezi sebou kněze a lékaře v jedné osobě – Františka Slavíčka.

Po ukončení každého setkání nám požehná a umožní slavení mše svaté. Takto vše můžeme vložit do Božích rukou. Společná modlitba je důležitou součástí našeho setkávání. Učíme se sloužit Bohu skrze službu lásky k druhému člověku a vnímat každého, kdo k nám přichází, jako svého bratra nebo sestru. Každý je velkým darem. To taky vyžaduje velkou pokoru, které se musíme učit.

● ***Jak vám osobně pomáhá život podle spirituality jednoty?***
Mnohé dary pro naši službu čerpáme z poznání spirituality Hnutí fokoláre. Učíme se od Krista, jak milovat a vytvářet jednotu skrze naši vzájemnou lásku. Tuto skutečnost je možné aplikovat na vztah ke strádajícím, nemocným a trpícím, které nám Bůh skrze naše povolání posílá do života.

Je nutné si uvědomit, že je to právě On, který skrze nás může působit, uzdravovat, dávat člověku pomoc a naději v jeho obtížné situaci. Někdy v bolesti a utrpení myslíme na Ježíše opuštěného a skrze toto tajemství chceme být prostředníkem daru lásky a naděje do této situace. Jsme pořád na cestě a je čemu se učit, ale víme, že Kristus je náš učitel. Učí nás žít přítomný okamžik v setkání s druhým a dívat se na něho pohledem lásky. Být darem pro druhého a zprostředkovat mu Boží lásku, která je světlem v temnotě. Tak, jak se On na nás dívá, když se radujeme nebo trpíme.

Taky si uvědomujeme, že skrze jeho Ducha můžeme vytvořit v naší službě druhému člověku atmosféru důvěry a přijetí v jeho bolesti i radosti.

● ***Jak setkávání zdravotníků probíhá?***
Je otevřené všem, kteří pracují ve zdravotnictví, v oblasti psychologie nebo se na toto povolání připravují.

V současné době je místem setkávání mužské fokoláre v Praze-Vinoři.

Za tuto možnost moc děkujeme. Frekvence setkávání je dvakrát ročně. Začínáme i končíme modlitbou. Na začátku setkání je krátké vzájemné představení, následně zamyšlení nad tématem, které se týká našeho povolání. Potom je volný prostor ke sdílení toho, co prožíváme, co nás v našem povolání trápí nebo z čeho se radujeme. Na konci setkání je možnost mše svaté. Jsme rádi, že jsou mezi námi jak mladí budoucí zdravotníci – medici, tak i starší, zkušení pracovníci ve službě druhým. Mezigenerační dialog je totiž také důležitým přínosem. V případě zájmu se účastnit našeho setkání nás kontaktujte na **zdravotnicifocolare@centrum.cz**.

Za rozhovor děkuje
Magdalena Broschová

Víc než jen odborné ošetření

Přinášíme několik postřehů a zkušeností ze života od účastníků setkání zdravotníků.

ŽÍT SVÉ POVOLÁNÍ JAKO SLUŽBU

V říjnu jsem přijala pozvání na setkání zdravotníků. Jako začínající lékařka jsem stále více cítila, že chci svou práci prožívat nejen profesně, ale i ve světle víry. Už první okamžiky mě překvapily vřelostí, s jakou mě ostatní přijali. V každém z přítomných byla patrná laskavost, pokora a vzájemná úcta – zvlášť vůči skutečným profesním kapacitám, které mezi námi byly. Stejné bylo i nadšení, s nímž se všichni bez váhání pustili do příprav společného občerstvení.

Hlavním tématem setkání byla naděje. Naděje pro naše pacienty – a vlastně i pro nás samotné, že jim dokážeme být dobrými průvodci v jejich nemoci. Po úvodním čtení byl prostor pro sdílení zkušeností. A právě tehdy jsem si s rostoucím obdivem uvědomovala, že tu nesedím jen mezi dobrými profesionály, ale mezi lidmi, kteří chtějí svým pacientům dát víc než jen odborné ošetření.

Byli to lidé, kteří nevidí pacienta jako další vyřešenou diagnózu. Ale lidé, kteří dokážou vnímat jeho jedinečnou hodnotu, chtějí ho doprovázet, a když je třeba, také se za něj modlit. Nebáli se prosit Boha o dar víry pro nemocné, ani o moudrost pro svá vlastní rozhodnutí.

Odjížděla jsem s hlubokým dojmem i novým vnitřním rozhodnutím. Vzala jsem si s sebou touhu usilovat o věci vyšší – žít své povolání nejen jako práci, ale jako službu a zvát Hospodina ke každému z mých pacientů.

V.

DOPROVÁZENÍ PACIENTA V NEMOCI

O náhlé mozkové příhodě svého pacienta jsem se dozvěděla od jeho syna. Navštívila jsem ho v nemocnici. V té době byl již mimo bezprostřední ohrožení života. Jelikož jsem ho dobře znala a věděla o jeho „jakési víře v Boha“, dovolila jsem si mu nabídnout návštěvu kněze. Přál si, abych jej přivedla k nim domů, až bude propuštěn. To se i stalo. Vyzpovídal se, přijal Eucharistii i svátost nemocných. Po několika měsících náhle zemřel a zprávu o smrti mě potom syn telefonoval. Při té příležitosti jsem pro něj i jejich celou rodinu nabídla lékařskou pomoc v této těžké chvíli, ale eventuálně též pomoc s vyřízením pohřbu. Církevní pohřeb syn velmi slušně odmítl. Šla jsem se tedy rozloučit se svým pacientem na jeho civilní pohřeb do krematoria. Rodině to udělalo radost, a když jsem jim po obřadu byla kondolovat, zeptala jsem se syna, zda mohu za tatínka nechat odsloužit mši svatou. Nabídku rád přijal, a dokonce se mše svaté i se svou maminkou zúčastnil.

J.

PANE, TOHLE DĚLÁM TOBĚ

Když jsme s manželem v 70. letech poznali spiritualitu Hnutí, začali jsme jezdit na společná setkání československých zdravotníků. Při jednom setkání jsem slyšela zkušenost dětské lékařky Moniky: „Když mám plnou čekárnu křičících dětí a nervózních maminek a sama už padám únavou, říkám si: ‚Tenhle penicilin píši tobě, Pane, a tohle dělám tobě…‘ Tato myšlenka mne jako mladou lékařku tak zaujala, že jsem ji po celou praxi využívala s velkým užitkem nejen pro mé pacienty, ale i pro své duševní a duchovní zdraví.

Jednou mi do ordinace zavolala sestra mého pacienta a prosila o návštěvu u ní doma. Její bratr už týden nebyl v práci, byl stále opilý a jeho manželka jej v takovém stavu nechtěla pustit domů. Nechal se tedy odvézt k sestře, která pro něj ve svém malém panelákovém bytě měla místo jen v kuchyni před kuchyňskou linkou.

Když jsem ho uviděla v tom zubožením a zanedbaném stavu, ležícího na podlaze na molitanu, převládl ve mně pocit odporu. Páchl alkoholem a špínou, moc se s ním komunikovat nedalo. V tu chvíli mne ale napadlo: „Pane, to jsi ty, Opuštěný, na dně jeho duše a já tě teď chci milovat.“ Jasně jsem cítila, že se ve mně něco zlomilo. Na ten okamžik nikdy nezapomenu. S láskou jsem ho vyšetřila a on slíbil, že za mnou přijde druhý den do ordinace. Zařídila jsem potřebnou odvykací léčbu a on po dvou až třech měsících přišel s obrovskou kyticí poděkovat. Založil novou rodinu, protože už byl předtím v rozvodovém řízení, oženil se a žije spokojeně, nepije.

Č.

Ilustrační foto: unsplash

Spiritualita Zeleného čtvrtku

Režisér Václav Marisko vypráví o souvislostech vzniku filmu.

Z HNUTÍ FOKOLÁRE

Mezi účastníky besedy o filmu byl také arcibiskup Jan Graubner.

Foto: K. Brosch

Promítání filmu o životě Mons. ThLic. Karla Pilíka, dlouholetého správce farnosti u kostela sv. Cyrila a Metoděje v Praze 8-Karlíně a rektora Arcibiskupského semináře v pražských Dejvicích, proběhlo v neděli 23. listopadu 2025 v sále Centra Mariapoli v Praze 9 – Vinoři za hojné účasti diváků nejen z Prahy, ale i z různých koutů Čech i Moravy.

Mnohé přítomné přilákala osobní vzpomínka a společné zážitky ze setkání s tímto mimořádným knězem. Před zahájením projekce se účastníci sešli spolu s arcibiskupem Janem Graubnerem u hrobu Mons. Karla Pilíka a dalších kněží, aby prožili chvíli ztišení, společnou modlitbu i vzpomínku na tyto velké osobnosti. Po projekci následovala beseda s Ing. Václavem Mariskem, autorem filmu, a doc. Jaroslavem Šebkem z Historického ústavu Akademie věd České republiky.

Film poutavě a dramaticky zachycuje zásadní zlomové okamžiky života Mons. Karla Pilíka, který sám vypráví o svém mládí, o rodičích, kteří měli jen jeho, a o tom, jak s ním měl tatínek dalekosáhlé plány. Popisuje svou osobní konverzi, rozhodnutí pro kněžskou službu, římská teologická studia i následné osmileté věznění v padesátých letech ve vykonstruovaném soudním procesu. To vše je ve filmu zarámované do dobového kontextu.

Z osobního vyprávění vyzařuje jeho zásadní rozhodnutí za všech okolností vždy a všude hledat Boží vůli. Vypráví, jak v obtížných podmínkách věznění se formovala jeho silná touha žít v budoucí pastoraci spiritualitu Zeleného čtvrtku, ve společenství kněží i laiků, a to vše s mariánským předznamenáním. Všechno své pastorační úsilí toužil svěřit v celosvětovém měřítku do ochrany Panny Marie fatimské. Ve vězení se poznal s mnoha řeckokatolickými biskupy, řeholníky i kněžími. Ve filmu vzpomíná na dnes už blahoslaveného biskupa Petra Pavla Gojdiče a P. Jána Mastiliaka, který ho požádal, až bude zakládat mariánské dílo, aby nezapomněl na řeckokatolíky. Po propuštění z vězení, následovalo osm let práce v civilní profesi. Po pražském jaru mohl pokračovat ve svém pastoračním působení ve farnosti, zasévat dobro a sloužit církvi. Jako lék na bolesti doby, individualismus a materialismus, horlil pro civilizaci lásky. Doporučujeme zhlédnutí filmu *Moje cesta k Bohu – životní příběh P. Karla Pilíka* na kanále YouTube Hnutí fokoláre: https://www.youtube.com/watch?v=fMFZXtF3Bbc

Plný sál byl pro nás potvrzením, že odkaz P. Karla je i po téměř 20 letech od jeho smrti stále živý. Už nyní se můžeme těšit na druhý díl filmu, který autoři připravují.

Petr Ettler

Doporučujeme zhlédnutí filmu

Moje cesta k Bohu – životní příběh P. Karla Pilíka na kanále YouTube Hnutí fokoláre: www.youtube.com/watch?v=fMFZXtF3Bbc

Pipo a Tipo

je FAJN mít ruce…
… můžeme si hrát
… ping-pong
… a zdravit se
a hladit…
sdílet břemena
překvapit se
ukázat na hvězdu
psát ti
Milý Pipo
hrát písničku
tleskat…
vypískat banality
Fiiiii
vést v mlze
povzbuzovat
plác plác
dávat dárky
a přijímat je s radostí
utírat slzy
je FAJN mít ruce…
… abychom si mohli navzájem pomáhat!

Ilustrační foto: M.Broschová

Vyjít si s kytkou na rande

aneb omládnout o padesát let a ještě si k tomu zpívat

Před pár týdny jsem se dožil sedmdesáti let, což už je věk, kdy by měl člověk Bohu děkovat, že mu to bylo dopřáno a že může ještě něco dobrého, třeba jen malého, udělat. O obojí se snažím (byť bych měl víc).

Krátce před tou sedmdesátkou se mě jeden ministrant zeptal, jestli jsem byl vysvěcený už před koncilem. Musel jsem mu po pravdě odpovědět, že ne, čímž jsem ho asi zklamal v jeho představách o mně. Pak jsem si to trochu spočítal a zjistil, že kdyby to tak bylo (kdybych byl vysvěcen na kněze před 2. vatikánským koncilem), bylo by mi asi tak devadesát. Pěkná představa, co? No budiž…

Pár dní na to, to už jsem slavil tu sedmdesátku, jsem jako dar k ní dostal tři krásné červené růže. Nesl jsem je pak do plzeňské katedrály na oltář, když mi cestu zastoupilo asi pět malých cikánských kluků, že ani nešlo kolem nich projít. Nedělali žádnou neplechu, jen tak pobíhali sem a tam po ulici. Na toho nejbližšího jsem se usmál a řekl mu: „Nechal bys mě projít?“ On se také usmál, cestu mi uvolnil a dodal: „Jdeš s kytkou na rande, viď!“ Tak jsem pro změnu zase omládl asi tak o padesát let a bylo mi dobře. Což přeji do nového roku vám všem – noste kytky, ať už na rande, nebo do kostela, a omládnete.

A když už byla řeč o růžích, přidám ještě jedno novoroční přání. Vzpomínáte si vy starší jako já na krásnou píseň Waldemara Matušky Růže z Texasu? Hned na jejím začátku tam Matuška zpívá: *Jedu vám takhle stezkou, dát koňům v řece pít, vtom potkám holku hezkou, až jsem vám z koně slít.* Tu písničku si občas tiše broukám a jak mám u písniček ve zvyku, text si někdy upravím, jak se mi zlíbí. Jelikož je v kalendáři 25. ledna svátek Obrácení sv. Pavla, tahle parafráze je svatopavlovská:

Jedu takhle do Damašku,
dát křesťany tam zbít,
vtom spatřím světlo velký,
až jsem vám z koně slít.

Světlo velký, oslnivý,
co jen tak nespatříš,
a věřte mi to nebo ne –
v tom světle Pán Ježíš!

To moje druhé přání je: zpívejte si hezké písničky! Pán Ježíš vám pak vklouzne nejen do nich, ale i do života, ani se nenadějete.

Jiří Barhoň

Sytit hladové

Skutky tělesného milosrdenství

„Štěstí nespočívá v majetku, štěstí spočívá v dávání. Zkuste dávat a uvidíte, jaké štěstí do vás vstoupí.“[1]

Chiara Lubichová

Zmírnit hlad ve světě, neplýtvat, žít střídmě, rozdělit se. Nechat si pro sebe to nezbytné.

Přibližně 1 z 10 lidí na světě trpí hladem. Téměř každý třetí člověk nemá pravidelný přístup k dostatečnému množství jídla. Na světě se přitom vypěstuje dostatek potravin. Nedostanou se ale ke všem.[2]
Ročně umírá na podvýživu více než milion dětí.[3]

V evangeliu si vyhledej tyto verše:
Mt 25,35
Mt 25,40
Jan 6,1-14 Ve vyprávění o rozmnožení chlebů je štědrost chlapce prvním malým skutkem, který umožnil nasytit celý zástup lidí.

Papež František: „Zapamatujme si dobře, že potraviny, které zahazujeme, jako bychom kradli ze stolu těch, kdo jsou chudí a hladovějí! Všechny vybízím, aby se zamysleli nad problémem mrhání a plýtvání potravinami, aby byly nalezeny cesty a způsoby, které budou tuto problematiku řešit a stanou se nástroji solidarity a sdílení s těmi nejpotřebnějšími.“[4]

„Během přípravy na naše biřmování jsme našim blízkým oznámili, že místo dárků bychom si přáli finanční příspěvky. Chtěli jsme z nich podpořit při studiu jednoho chlapce v nouzi. Vzdali jsme se všech drahých dárků, které jsme mohli dostat. Lidé byli štědří. Pochopili jsme, že pouhá slova nestačí, že jsou potřeba konkrétní skutky, abychom pomohli tomu, kdo to potřebuje.“ *M. a P.*

Umím žít skromně? Nejsem vybíravý v jídle?
Nepřeháním s tím, co si kupuji jen tak na mlsání?
Nevyhazuji jídlo?
Všímám si potřebných kolem sebe?
Pamatuji na lidskou důstojnost těch, které obdarovávám?

1. Chiara Lubichová odpovídá na otázky chlapců a děvčat gen 3, Mollens, 22. 6. 2000
2. viz. osn.cz/hlavni-temata/cile-udrzitelneho-rozvoje-sdgs/konec-hladu
3. viz. unicef.cz/vyziva
4. Generální audience, 13. 6. 2013

Foto: Jana Kučerová
1

Foto: Anna Hanušová
2

Foto: Ludmila Šturmová
3

Foto: Pavel Barborka
4

Foto: Petr Čížek
5

Foto: Marie Srbová
6

Na pravidelném setkání „Čaj o třetí“ (1), které pravidelně pořádá farní charita u Panny Marie Růžencové v Plzni, v neděli 26. října 2025 představil P. Jiří Barhoň Slovo života, promítl krátký film o Chiaře Lubichové a Hnutí fokoláre a zaznělo několik zkušeností.

Děvčata gen 3 přibližně ve věku od 9 do 13 let (2) měly od 21. do 23. listopadu 2025 víkendové setkání ve Vinoři. Kromě vyrábění, výletu a filmu si také povídaly o začátcích života gen 3.

Také nejmenší děti prožily víkendové setkání (3 – 5) během posledních listopadových dní, holky na faře na Křivoklátě a kluci v Říčkách v Orlických horách.

Mladí gen 3 se setkali 5. a 6. prosince (6), aby spolu mluvili o prožitém kongresu v Římě, načerpali další duchovní povzbuzení a také se pustili do příprav dalšího ročníku dobrovolnické brigády SpringJob 2026.